

Chương 216

Nhận Cha Mẹ

Thiều niên áo trắng tùy ý nhắc nhở: “Chi bằng Dương đại gia viết biên lai mới tốt, người có mặt đều làm chứng, miễn cho ngày sau Dương Nguyên có chuyện lại liên lụy đến Dương gia.”

Đỗ Quyên vỗ tay cười nói: “Lời này rất hợp ý của ta. Ở công đường nên giải quyết việc chung. Quay đầu đệ đệ ta bị định tội, người ta nói hấn là con nuôi Dương gia, Dương gia cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Có biên lai sẽ dễ nói chuyện.”

Thiếu niên áo trắng nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa của nàng, mặt nóng lên.

Dương Ngọc Vinh biết rõ bọn họ châm chọc mình, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể không làm theo, bởi vì hấn thật sợ điều này.

Vì thế, lại viết biên nhận, đóng dấu ký tên.

Đội toàn bộ hoàn thành, Dương Ngọc Vinh không có tâm tư ở cùng Hoàng gia, xin lỗi Tri phủ đại nhân, mang 2 bộ hạ cấp tốc rời đi, không muốn quản thêm việc gì, hoặc là nói là sợ dính vào.

Lúc này, Dương gia và Hoàng Nguyên ân đoạn nghĩa tuyệt.

Đội Dương Ngọc Vinh đi, Hoàng gia đồng loạt hướng Trầm tri phủ quỳ xuống.

Trước tạ hấn trợ giúp Hoàng gia tìm về nhi tử. Tiếp theo, Đỗ Quyên lại dập đầu hỏi: “Dám hỏi đại nhân, đệ đệ ta đến cùng phạm tội gì?”

Trầm tri phủ uy nghiêm nói: “Án này đang đợi thẩm tra xử lý, bản quan không thể trả lời! Bọn ngươi hãy kiên nhẫn chờ đợi. Dương Nguyên không, là Hoàng Nguyên, nếu Hoàng Nguyên vô tội, bản quan tự nhiên sẽ trả trong sạch lại cho hấn.”

Thấy Đỗ Quyên còn muốn nói, Hoàng Nguyên vội vàng ngăn nàng lại, nói: “Đỗ Quyên, nghe đại nhân.”

Hấn không quen gọi nàng là tỷ tỷ.

Đỗ Quyên nói: “Sao được chứ? Chúng ta làm người nhà phạm nhân, đương nhiên muốn lý giải sự thật, sau đó sẽ thỉnh thầy kiện hỗ trợ lên tòa án, hoặc là tự biện hộ chống án. Chẳng lẽ mặc cho người bên ngoài vu khống

ngươi? Dương gia không quản ngươi, chúng ta lại mặc kệ, đó không phải là nhìn ngươi bị người khi dễ à.”

Hoàng Nguyên nghe xong sừng sốt, vội nói: “Ngươi không hiểu, đại nhân đương nhiên sẽ phán đoán sáng suốt.”

Đỗ Quyên quét mắt nhìn hần một thoáng, nghi ngờ hỏi: “Vậy ngươi vì sao còn bị nhốt?”

Hoàng Nguyên cứng họng.

Trầm tri phủ buồn bực nói: “Bản quan đã nói, án này đang đợi thẩm tra xử lý. Trước khi kết án, Hoàng Nguyên dĩ nhiên phải bị giam.”

Cứ tưởng rằng cô bé này có chút kiên thức, ai ngờ vẫn là vô tri.

Cũng đúng, nàng đến từ sơn dã, đâu hiểu được mấy chuyện này.

Đỗ Quyên lại nghiêm mặt nói: “Đại nhân, xin thứ cho dân nữ làm càn! Cũng không thể nói như vậy. Đừng nói đệ đệ ta, ngay cả sách thánh hiền, 1000 người có 1000 loại lý giải, một vạn người có một vạn cái nhìn, cho nên từ xưa đến nay, mới có thể hình thành chư tử bách gia, hình thành cục diện 'Trăm nhà đua tiếng, trăm hoa đua nở', phát sinh ra rất nhiều bang phái lưu hành. Đệ đệ ta mới bao lớn, bắt quá viết một bài văn chương. Nếu hần mang lòng thành khẩn đền nợ nước viết, người xem lại chỉ trích hần bất kính, nghi ngờ hần thông đồng với địch, còn coi đây là lý do tố giác hần, đem hần giam lại, thật quá làm cho người khó có thể tin tưởng. Nếu đều làm như vậy, sợ là đại lao phủ nha nhốt đầy phạm nhân. Nếu là như thế, ta cũng biết làm. Lấy một bài văn chương đến, quản hần viết ca công tụng đức rục rờ hay ho thế nào, ta cũng có thể lựa xương trong trứng, diễn giải nó thành dĩ hạ phạm thượng, thông đồng với địch bán nước. Không tin đại nhân lấy một bài văn chương tới thử một chút!”

Trầm tri phủ bỗng nhiên mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn Đỗ Quyên.

2 thiếu niên cũng đều thất thần.

Dương Nguyên càng trợn mắt há hốc mồm. Hần biết người tử tử này có chút kiên thức, nhưng không ngờ tới có thể nói ra một hơi như vậy. Xem ra, không thể khinh thường thôn Thanh Tuyền.

Lâm Xuân thấy mọi người ngẩn ngơ, cũng lên tiếng hỏi: “Dám hỏi đại nhân, Đại Tĩn luật pháp ta có điều khoản nào quy định: không cho thư sinh trần thuật quốc sự, ngay cả biểu đạt giải thích và ý tưởng cũng không thể?”

Trầm tri phủ trầm giọng nói: “Không có quy định này!”

Lâm Xuân liền nghi ngờ hỏi: “Vậy Hoàng Nguyên mắc tội danh gì bị giam?”

Trầm tri phủ im lặng, lòng tràn đầy chua xót.

Bị 2 tên tiểu tử sơn dã hạch hỏi, đây là lần đầu từ lúc chào đời tới nay.

Hắn cũng không muốn giam Hoàng Nguyên, mà là ý của tuần phủ đại nhân.

Dù luật pháp không có điều này nhưng không kháng nổi quyền thế. Hơn nữa thư sinh không cho nghị luận quốc sự, quấy rối triều chính, khác biệt giữa trung và gian cực kỳ vi diệu, không có một tiêu chuẩn rõ ràng nào, toàn bằng lý giải cá nhân.

Huống hồ, từ xưa đến nay bởi vì dạng này mà đột nhiên xét nhà diệt tộc còn ít sao, nơi nào nói rõ lý lẽ chứ? Chỉ cần quân vương ra lệnh, bốn phía sẽ bị thanh tẩy. Bằng không, sao Dương Ngọc Vinh tránh Dương Nguyên như tránh rắn độc. Nhi tử đã nuôi lớn, liền dù trả về Hoàng gia, thuận tay nhận nhân tình tốt cỡ nào, ân đoạn nghĩa tuyệt làm cái gì!

Tuy Phùng Thị không hiểu Đỗ Quyên nói chuyện, nhưng thấy thượng quan cũng bị khuê nữ hỏi khó, có chút sợ hãi, rụt rè kéo kéo vạt sau Đỗ Quyên, nhỏ giọng kêu: “Đỗ Quyên.”

Hoàng Lão Thực cũng không để ý, bất cứ lúc nào hắn đều kiên quyết ủng hộ khuê nữ, bởi vậy làm bộ tăng hắng một cái, nói: “Nương nàng, Đỗ Quyên ta nói rất đúng.”

Trầm tri phủ và 2 thiếu niên nghe xong khước miệng mím chặt, thầm nghĩ người có biết Đỗ Quyên nhà người nói cái gì không? Ở công đường thời gian dài như vậy, bọn họ xem như đã nhìn ra, cha ruột Hoàng Nguyên chính là khối đầu gỗ.

Hoàng Nguyên không thể trầm mặc, nghiêm túc nói: “Đỗ Quyên, việc này một lời khó nói hết. Người dẫn bọn hắn tìm chỗ ở trước, dàn xếp xong kiên nhẫn đợi tin tức. Việc này người không nên nhúng tay, ta đều có chủ trương. Trầm đại nhân sẽ theo lẽ công bằng thẩm lý.”

Trầm tri phủ nói tiếp: “Không sai! Thị phi ra sao, đợi bản quan chọn ngày thẩm tra xử lý, chân tướng sẽ rõ ràng. Hoàng cô nương ngàn vạn lần đừng vội vàng xao động, an tâm chờ đợi là được.”

Đỗ Quyên cũng biết hôm nay khó biết được nguyên do, bất quá trước gõ chân một chút, đừng coi bọn họ làm tiểu dân vô tri lường gạt.

Nàng nhân tiện nói: “Như vậy cũng tốt. Đợi vụ án này tái thẩm, chúng ta sẽ tới. Dù là phạm nhân tử hình, sau thu vãn thẩm thì trước đó cũng phải đăng báo Đại Lý Tự phúc thẩm. Người ta nói đệ đệ ta thông đồng với địch, đương nhiên phải cho chúng ta cơ hội biện giải trên công đường. Luật lệ Đại Tĩnh ta thanh minh, có rất ít án mơ hồ đã định tội người khác, Hoàng Thượng nghe xong không biết nghĩ như thế nào. Nếu đệ đệ ta bị định tội, nhà chúng ta nhất định cáo lên trên.”

Trầm tri phủ lại bị kiềm hãm.

Biết thật không ít a!

Hắn ý vị sâu xa cười nói: “Đến lúc đó đương nhiên bản quan sẽ truyền cô nương đến.”

Hoàng Nguyên cũng nhẹ nhàng thở ra, thúc giục: “Tốt lắm Đỗ Quyên, các người đi nhanh đi.”

Đỗ Quyên nhìn hắn, u oán kêu một tiếng: “Hoàng Nguyên!”

Sau đó hướng Hoàng Lão Thực và Phùng Thị bên kia nháy mắt.

Hoàng Nguyên lập tức hiểu ý của nàng: hắn còn chưa bá kiến cha mẹ ruột đâu.

Trong lòng hắn không được tự nhiên: Dương Ngọc Vinh không làm cho hắn bận tâm, nhưng đôi vợ chồng đến tự sơn dã này cũng không cho hắn có cảm giác ôn nhu hâm mộ. Ngược lại, hắn chịu đủ tra tấn, nhất thời không thể thân nhiên đối mặt người thân mới, cho nên mới hỏi thúc Đỗ Quyên dẫn bọn hắn đi.

Đỗ Quyên thì khác, năm 9 tuổi hai người đã quen biết, hơn nữa khắc sâu ấn tượng.

Sau này nàng thường nhờ Nhậm Tam Hòa mang thư cho hắn. hôm nay gặp nhau, phong thái người tử tử này càng hơn xưa, trong lòng hắn ngưỡng mộ muốn thân cận nàng, không phải người bên ngoài có thể so.

Chỉ là, thân phận của hắn đã xác định không thể nghi ngờ, không bá kiến cha mẹ không thể nào nói nổi.

Nghĩ xong, hắn quỳ gối đi qua, cung kính dập đầu với Hoàng Lão Thực và Phùng Thị lạy ba cái, nói: “Nhi tử bá kiến cha mẹ! Cha và nương mấy năm nay chịu khổ.”

Phùng Thị nhất thời khóc bù lu bù loa, không thốt nên lời.

Hoàng Lão Thực tuyệt hơn, “ha hả” khóc lớn, nghe giống như đang cười.

Người cả sảnh đường và sai dịch nhìn đều buồn cười, muốn cười lại không dám cười. Trâm tri phủ và 2 thiếu niên kia đều kiệt lực nhin xuống, hơi có chút đồng tình nhìn Hoàng Nguyên, âm thầm lắc đầu thở dài.

Đỗ Quyên biết tật xấu của Lão Thực cha : chỉ cần kích động là có bộ dáng này. Tuy cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng không ghét bỏ tránh né, mà là ý bảo Hoàng Ly tiến lên, hai tử muội mỗi người đỡ một người, dùng khăn giúp bọn hắn lau nước mắt, thấp giọng khuyên giải an ủi.

Đội cha mẹ hơi bình tĩnh chút, có thể cùng Hoàng Nguyên nói chuyện, nàng mới xoay người mặt hướng lên đài cao.

“Khiến các vị chê cười rồi. Dân nữ và cha mẹ đều đến từ sơn dã, cái gọi là 'chất trắng văn tắc dã*', hơn nữa nhi tử mất đi nhiều năm mới tìm được, nên

luống cuống như thế. Đại nhân độ lượng rộng rãi cao thượng, bụng dạ rộng lớn, là quân tử 'Hào hoa phong nhã', sẽ không so đo biểu lộ tình chân ý thiết của tiểu dân phận bèo bọt.”

* Là một câu trong luận ngữ, nguyên văn 'Chất thẳng văn tắc dã, văn thẳng chất tắc sử', có nghĩa là chất phác thẳng văn nhã thì là người quê mùa, văn nhã thẳng chất phác thì là người chép sử “giữ việc văn thư”, văn và chất đều nhau mới là người quân tử.

May mà Trâm tri phủ không uống trà, nếu là uống trà, nhất định sẽ phun một ngụm lớn.

“Chất thẳng văn tắc dã, văn thẳng chất tắc sử. Hào hoa phong nhã, sau đó quân tử.” Đây là nói không có văn hóa sẽ có vẻ lỗ mãng, nhưng quá mức theo đuổi văn hoa phong nhã, thì sẽ như cổ hủ toan nho, chỉ chú ý lễ nghi phiền phức mà không thực tế. Chỉ có văn và chất hỗ trợ lẫn nhau, trước sau như một mới được xưng là quân tử.

Tuy nha đầu kia khen hấn là “quân tử hào hoa phong nhã”, sợ là ám chỉ hấn “Văn thẳng chất tắc sử” đi, ai kêu hấn vừa rồi thật có chút khinh bỉ 2 vợ chồng này chứ, đủ thấy không đủ độ lượng, bụng dạ không rộng rãi.

Làm hấn không nói nên lời.

Hấn cười khỏ, vạ phần nghi ngờ nhìn Hoàng Lão Thực và Phùng thị, tự hỏi sao bọn họ nuôi ra nữ nhi như thế?

Chỉ có diện mạo xinh đẹp thì cũng thôi, chung quy diện mạo Hoàng Nguyên cũng đâu đó, chuyện trúc xấu sinh ra măng ngon không phải là không có. Nhưng cử chỉ và cách ăn nói của Hoàng cô nương này, tuy khí chất không trầm ôn như khuê tú đại gia, lại có vẻ thoải mái tự nhiên và tươi đẹp hào phóng khác. Mỗi khi nói cười, phong thái càng rục rờ hơn, không thể không nhìn gần. Hơn nữa giải thích thập phần không tầm thường, đừng nói là thôn nữ hương dã, ngay cả khuê tú thư hương cũng ít có người được như vậy. Bởi vì không phải tất cả tiểu thư khuê các đều thông hiểu kinh sử, người bình thường chỉ học chút thêu thùa bếp núc, rất ít người chỉ bảo nữ nhi thi từ ca phú, có thể chuyện trò càng là phượng mao lân giác (lông phượng vẫy rồng, ý nói hiếm quý). Một cô nương gia đình nông dân sao học được?

Trong lòng nghi ngờ, ngoài miệng lại nhu hoà nói: “Đâu có, đâu có! Lệnh tôn tìm được con thất lạc nhiều năm, biểu lộ chân tình là bản tính con người, bản quan thấy cảm động không thôi, sao có thể chê cười hấn.”

Rồi quay qua khuyên giải an ủi Hoàng Lão Thực và Phùng Thị một phen, nói một nhà cốt nhục đoàn tụ, phải nên cao hứng mới đúng, không thể quá thương tâm vân vân.

2 thiếu niên kia cũng lúng túng, sợ Đỗ Quyên cho bọn họ là “văn thẳng chất”, không có độ lượng của quân tử, nên bước lên phía trước bái kiến

Hoàng Lão Thực và Phùng thị, miệng nói “Hoàng bá phụ” và “Hoàng bá mẫu”, nói bọn họ là bạn cùng trường của Hoàng Nguyên, chúc mừng Hoàng gia cốt nhục đoàn tụ, một mặt thỉnh Hoàng Nguyên giới thiệu những người khác.

Hoàng Nguyên thấy Thảm Vọng miệng nói chuyện, lại không chớp mắt nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, trong lòng không vui, hung hăng thụi hấn một cái, trợn mắt nhìn hấn, trừng làm hấn xấu hổ dờn ánh mắt, có thể mới giới thiệu mọi người.

Thiếu niên áo trắng họ Tả tên Hư Cực, thiếu niên áo xanh họ Thảm tên Vọng.

Đỗ Quyên lại đặc biệt giới thiệu Lâm Xuân.

Hoàng Nguyên đối với Lâm Xuân ấn tượng không sai, vội gọi hấn: “Lâm đại ca”.

Chương 217

Thăm

Hoàng Ly xen mồm cải chính nói: “Là Lâm tam ca. Nhà hấn còn có 2 ca ca nữa, tên là Thu Sinh và Hạ Sinh. Nhà bọn họ Xuân Hạ Thu Đông đều có. Hạ Sinh và đại tỷ tỷ định thân, tương lai là đại tỷ phu.”

Bộ dáng nhỏ nhắn dễ thương của nàng, chọc mọi người đều cười.

Lâm Xuân cũng cẩn thận đánh giá Hoàng Nguyên, vừa nhìn Đỗ Quyên, vừa cười nói: “Bộ dáng của Hoàng huynh đệ không quá giống Đỗ Quyên.”

Phùng Thị hỏi hộp, vội nói: “Song sinh lớn lên khác nhau cũng có.”

Đỗ Quyên thấy hai người bọn hấn hoà hảo, vừa cao hứng, lại thấp thỏm, còn có chút ngọt ngào, liếc Lâm Xuân một cái nói: “Ta và hấn lớn lên giống nhau như đúc, chắc ta phải khóc thét.”

Dù Hoàng Nguyên mới mười bốn tuổi, đã lộ ra hết gien di truyền của Phùng gia, thân hình cao lớn kiện khang, không có chút nữ tính nào. Nếu Đỗ Quyên giống hấn, không xấu nhưng cũng không đẹp như hiện tại.

Lâm Xuân tưởng tượng bộ dáng con gái của Hoàng Nguyên, bật cười.

Lúc này, Thảm Vọng nhiệt tình nói với Đỗ Quyên: “Hoàng cô nương, bá phụ bá mẫu mới tới phủ thành, có nhiều bất tiện, không bằng tới hàn xá ở tạm, cho tại hạ vì Hoàng huynh tẩn chút tâm ý.”

Hấn nói xong, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng ho khan của Trầm tri phủ, Hoàng Nguyên cũng thấp giọng cắn răng nói: “Không dám làm phiền”, hấn liền đỏ mặt.

Cũng may Đỗ Quyên cũng không muốn phiền toái người khác, càng không muốn tới nhà người khác ở bị câu thúc, bởi vậy từ chối nói: “Đa tạ Thảm công tử. Chúng ta đã đặt phòng khách sạn, không dám quấy rầy.”

Thảm Vọng đành phải thôi.

Trầm tri phủ nhìn một đám người vui vẻ, cảm thấy không quen.

Đây là công đường có được hay không?

Hấn vỗ nhẹ kinh đường mộc, ôn hòa nhưng không mất uy nghiêm nói: công đường là nơi thăm án, nếu chuyện hôm nay đã xong thì lui đường. Về phần Hoàng gia hàn huyên, chờ vụ án chấm dứt mới tính.

Mọi người không dám nhiều lời, đều tuân mệnh.

Trước khi chia tay, Đỗ Quyên từ Lâm Xuân kia lấy tới một cái bọc, mở ra để nha dịch kiểm tra, đều là chút đồ ăn, còn có quần áo thay đổi, giao cho Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên tiếp nhận, trong lòng ngực ôn nhu tràn đầy, cũng dặn dò nàng một hồi.

Hoàng Ly nắm vạt áo hần, lưu luyến không rời kêu một tiếng: “Ca ca.”

Hoàng Nguyên đáp ứng một tiếng, không nghe thấy đoạn sau, lại không yên tâm dặn dò Đỗ Quyên: “Trên đường người nhiều, đừng chạy lung tung.”

Hần cảm thấy người tỷ tỷ này quá xuất sắc, thực không nên xuất đầu lộ diện.

Đỗ Quyên cười nói: “Người còn bị giam, chúng ta nào có tâm tư đi dạo phố.”

Hoàng Nguyên cười, nói: “Chờ ta đi ra, ta cùng các người dạo.”

Hoàng Ly nghe bọn hần nói chuyện, cảm thấy bị bỏ qua, lại gọi một tiếng “Ca ca.”

Hoàng Nguyên lại đáp ứng một tiếng, cúi đầu thấy mắt nàng ba ba ngược nhìn mình, liền dỗ nói: “Chờ ta đi ra, ta dắt người đi mua đồ ăn ngon.”

Rồi sờ sờ đầu nàng.

So sánh với Trần Thanh Đại, muội muội này thật ngoan.

Hoàng Ly cao hứng cười, còn rạo rục kéo cánh tay hần.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị thấy huynh muội tỷ đệ bọn họ thân cận như vậy, đều cười.

Người một nhà nói chuyện, mãi đến khi nha dịch thúc giục, Hoàng Nguyên mới theo bọn họ rời đi. Lúc đi hần quay đầu lại hai lần, đến lúc quẹo qua góc phòng còn ngoái lại, đến khi nhìn không thấy mới thôi.

Hần đi, đám người Đỗ Quyên cũng rời phủ nha.

Thấy Hoàng gia rời đi, Tầm Hư Cực và Thâm Vọng dưới áp lực của ánh mắt Trâm tri phủ nên không dám đưa tiễn, lại âm thầm nhớ kỹ tên khách sạn bọn họ ở.

Vô tình, hai người càng toàn tâm chú ý tới vụ án Hoàng Nguyên hơn trước kia, đối với sinh hoạt của hần sau khi thoát ly Dương gia, nhận tổ quy tông cũng hết sức mong đợi. Nói đến người nhà của hần, bọn họ cảm thấy thú vị; còn có tỷ tỷ sinh đôi của hần tên Đỗ Quyên, lớn lên nơi sơn dã, lại là một đoá u lan trong thâm cốc.

Sau khi hai người cẩn thận phân tích, nhất trí cho rằng: khí chất của Đỗ Quyên sáng lạn hơn u lan chút. Nếu so sánh với hoa đỗ quyên, hình như là

quá tục. Về phần mẫu đơn, phù dung, hoa mai linh tinh, cũng không tương xứng.

2 thiếu niên rơi vào rối rắm...

Phủ thành đầu hè năm nay, nảy sinh một sinh cơ khác!

Lại nói đám người Đỗ Quyên trở lại Phúc Tường khách sạn, rất hưng phấn và khẩn trương. Hưng phấn vì đã nhận về con trai Hoàng gia, hơn nữa là vĩnh viễn nhận về. Khẩn trương vì hắn còn trong đại lao, làm sao để cứu hắn ra, vẫn là vấn đề khó khăn.

Ngồi tù a!

Đối với người sinh hoạt nơi sơn dã, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vậy, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực lúc khóc lúc cười, cảm xúc vui vẻ và hoảng sợ đan xen. Phùng Trường Thuận đối với khuê nữ và con rể khuyên một đón lại mắng một trận, thập phần hao tổn tâm trí.

Đỗ Quyên không để ý bọn họ, phân phó Hoàng Ly nấu cơm, còn mình và Lâm Xuân vào trong phòng thương nghị, đợi Nhậm Tam Hòa trở lại cùng tham gia.

Vụ án này, những người khác căn bản giúp không được gì, ngay cả nói cũng không thể nói rõ.

Chỉ có Nhậm Tam Hòa, Lâm Xuân và Đỗ Quyên mới có thể hiểu sự vi diệu trong đó.

Trong ba người, Lâm Xuân kém nhất. Phương diện này, hắn không có chút lịch duyệt và kiến thức nào, Đỗ Quyên muốn hắn xem như bài tập rèn luyện.

Bởi vì chuyện này, mọi người không dễ từ trong rừng sâu núi thẳm đi tới phủ thành phồn hoa này, lại không có chút tâm tư vui đùa nào. Trừ bỏ Phùng Trường Thuận và Phùng Hưng Phát ra bên ngoài tìm hiểu tin tức, thời gian còn lại đều ở khách điểm.

Sáng ngày thứ hai, Đỗ Quyên đang viết một bài luận văn bác bỏ cáo buộc, tiểu nhị gõ cửa nói bên ngoài có 2 thiếu niên công tử tìm Hoàng Đỗ Quyên, Hoàng tiểu ca.

Lâm Xuân gạn hỏi, biết người tới là Tầm Hư Cực và Thảm Vọng.

Nhậm Tam Hòa sớm nghe bọn hắn nói tình hình công đường ngày hôm qua, biết có 2 thiếu niên, lúc này phân phó Lâm Xuân: “Người đi gặp bọn họ, nói Đỗ Quyên đang nghỉ ngơi không tiện gặp khách.”

Bởi vì hắn không muốn ra mặt, lại cảm thấy chuyện Hoàng gia nhận về nhi tử không khó, lại muốn Đỗ Quyên rèn luyện kiến thức một phen, cho nên mới để cho nàng lên công đường, mà mình lại không đi theo.

Nhưng hắn lại hết sức lo lắng Đỗ Quyên gọi sự chú ý của người khác.

Quả nhiên, Đỗ Quyên dễ làm cho người ta chú ý.

Hắn mới mặc kệ cùng trường với Hoàng Nguyên gì đó, nghiêm khắc nhắc nhở Đỗ Quyên: không thể một mình ra gặp những thiếu niên thư sinh này, bằng không gặp phải phiền toái khó giải quyết

Đỗ Quyên không phản lời nào, ngoan ngoãn đáp ứng.

Vì thế, Lâm Xuân đi ra ngoài tiếp khách.

Hắn đem Tầm Hư Cực vào Thảm Vọng vào phòng mình, mời ngồi dâng trà, sau đó nói Đỗ Quyên bởi đường dài mệt mỏi, hơn nữa lo lắng cho đệ đệ, bởi vậy tinh thần không tốt, đang nghỉ ngơi. Nếu muốn gặp Hoàng thúc và thím thì có thể.

Hai người nhiệt tình đuổi tới, nghe xong tin này, rất thất vọng.

Thảm Vọng vì lo lắng cho Đỗ Quyên, nói muốn phái 2 nha đầu tới hầu hạ nàng.

Tầm Hư Cực há miệng thở dốc, lại nhắm lại, phảng phất như có điều không tiện, chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Xuân, hiển nhiên đối với tình hình của Đỗ Quyên rất ân cần.

Lâm Xuân sừng sốt một chút, rồi áy náy nói với Thảm Vọng: “Đa tạ hảo ý của Thảm công tử. Chỉ là chúng ta gia đình nông dân không quen được người hầu hạ. Nếu có 2 nha đầu trước mặt đi tới đi lui, khẳng định không được tự nhiên, đó không phải là cô phụ hảo ý của Thảm công tử sao. Yên tâm đi, Đỗ Quyên không có việc gì, nghỉ... hai ngày thì tốt rồi.”

Hắn vốn muốn nói nghỉ một ngày, tâm tư chuyển biến, liền đổi thành hai ngày.

Nghe thế Thảm Vọng không ép nữa, muốn đi báo kiến Hoàng gia bá phụ bá mẫu.

Lâm Xuân liền dẫn bọn hắn tới chỗ Hoàng Lão Thực.

Tuy Hoàng Lão Thực và Phùng Thị không nằm một chỗ, nhưng tinh thần quả thực không tốt, nói tới Hoàng Nguyên là không kiềm được rơi lệ. Thảm Vọng và Tầm Hư Cực an ủi một hồi, lại không biết nói gì với bọn họ, làm xong cấp bậc lễ nghĩa liền cáo từ đi ra.

Sau khi ra ngoài, Lâm Xuân cười nhìn bọn họ nói: “Nếu hai vị thiếu gia có thì giờ rảnh, cùng ta đi uống chén trà có được không? Ta có chút việc muốn thỉnh giáo hai vị.”

Thẩm Vọng và Tảm Hư Cực liếc nhau, sáng khoái đáp ứng.

Vì thế ba người lại đi về phòng Lâm Xuân.

Lâm Xuân gọi tiểu nhị mang nước ấm đến, lấy bã trà mình theo ra ngâm, vừa cùng Thẩm Vọng hai người nói chuyện.

Thẩm Vọng sớm nghi hoặc lai lịch của hắn và Đỗ Quyên, nên hỏi hắn ở nhà làm cái gì.

Lâm Xuân tùy ý cười nói: “Làm thợ mộc.”

Thì ra là một tiêu thợ mộc!

Thẩm Vọng tiếp nhận trà Lâm Xuân đưa tới, còn chưa uống đã nghĩ thấy một cỗ trúc hương thanh nhã, kinh ngạc nói: “Mùi thơm này... Sao lại có mùi của trúc?”

Lâm Xuân nói: “Dã trà. Trong nhà mang đến.”

Tảm Hư Cực an tĩnh uống một ngụm, gật đầu nói: “Trà ngon!”

Lâm Xuân nói: “Thẩm công tử...”

Thẩm Vọng vội nói: “Lâm tiểu đệ đừng gọi là công tử, quá xa lạ. Ta năm nay 16 tuổi, Tảm huynh 17. Nếu lớn tuổi hơn người, thì xưng hô chúng ta 'Thẩm huynh' và 'Tảm huynh' là được; nếu nhỏ hơn người thì xưng hô 'Đệ'.”

Lâm Xuân nghe cũng phải, cười nói: “Ta năm nay 15 tuổi, thì xưng Thẩm huynh. Thẩm huynh mời uống trà.”

Ba người uống trà, nghe Lâm Xuân nói về sinh hoạt trong núi.

Lâm Xuân thấy bọn họ cong queo hỏi thăm tình hình Đỗ Quyên, cũng không nói nhiều. Lời vừa chuyển là đi thẳng vào vấn đề: “Đỗ Quyên vì đệ đệ Hoàng Nguyên, ngày đêm lo lắng. Thẩm huynh, Tảm huynh, các người có biết vì sao hắn chọc ra họa này không? Nếu có thể thì nói cho ta biết, ta sẽ thuật lại cho Đỗ Quyên để nàng đỡ lo lắng.”

Thẩm Vọng và Tảm Hư Cực liếc nhau, cười khô lác đầu.

Thẩm Vọng thở dài nói: “Bị người ghen tị!”

Tảm Hư Cực trầm mặc một lúc, nói tiếp: “Không bị người đố kỵ là tài trí bình thường rồi.”

Hai mắt Lâm Xuân sáng ngời, nhỏ giọng hỏi: “Vậy là sao?”

Tựa hồ Tảm Hư Cực tương đối ít nói, không bằng Thẩm Vọng nhiệt tình sáng khoái, nên do Thẩm Vọng thuật lại chi tiết, hắn chỉ ngẫu nhiên bổ xung một đôi lời.

Sự tình cũng đơn giản, là Hoàng Nguyên một thiếu niên tài tuấn, 13 tuổi đã trúng tú tài, hơn nữa thi họa tài nghệ bất phàm, ở thư viện rất nổi danh, nên bị một nhóm người nào đó ghen tỵ.

Bởi hấn viết một bài văn chương, nội dung đề cập đến tình hình chính trị đương thời, Đại Tĩnh và An Quốc phương Bắc kết giao, bị người đề ý rình mò, đưa đến trong tay quan viên gây sóng gió.

Lâm Xuân nghe thập phần chuyên chú, thấy Thảm Vọng nói đến đây mà không nói tiếp nữa, liền hỏi: “Triều đình vẫn chưa cảm các thư sinh bàn luận triều chính, vì sao Hoàng Nguyên không thể nói? Dù nói không đúng, cũng không thể dùng lý do này buộc tội chứ.”

Thảm Vọng rất kinh ngạc.

Hấn vốn cho là nói nhiều Lâm Xuân cũng không hiểu, nên chỉ nói đại khái.

Ai ngờ tiểu thợ mộc này giống như có chút hiểu biết quốc sự.

Hấn liền thu hồi lòng khinh thị, tiếp tục giải thích.

Thì ra, An Quốc Hoàng Đế và Đại Tĩnh Hoàng Đế là Đại Tĩnh hoàng tộc con cháu Tần thị, đều là hậu nhân Tĩnh Thái Tổ. Phụ tổ Tần Lâm vì tranh đoạt Đại Tĩnh hoàng vị bị tru diệt, Tần Lâm cũng từng mưu phản, không thành sau trốn về phương Bắc. Sau vùng đất Tây Bắc nội loạn, Tần Lâm thừa cơ nổi lên, chia cắt Đại Tĩnh, thành lập An Quốc. Lúc ấy Đại Tĩnh Minh Đế đăng cơ, hấn là một vị vua hùng tài đại lược, đưa ra một mối hôn nhân chính trị, đem đường đệ phản bội ngày xưa thu phục, phong làm Thanh Long Vương, từ đó An Quốc thành cương thổ Đại Tĩnh, sử xưng là Tĩnh Bắc.

Minh Đế và Thanh Long Vương, 2 đường huynh đệ nắm tay nhau cùng ký “Cát Tường chi minh”, thúc đẩy Đại Tĩnh phát triển lên đỉnh cao của phồn thịnh, ghi dấu công lao hiển hách của đại tiên hoàng, rạng danh sử sách!

Nhưng sau khi hai người trước sau từ thế, An Quốc và Đại Tĩnh trở mặt, An Quốc tự lập nước riêng.

Hoàng Nguyên viết văn chương, là đề nghị đối với An Quốc nên dùng chính sách dụ dỗ, chung quy Hoàng Đế của hai nước đều là con cháu Thái Tổ, nếu có thể hòa bình chung sống đều có ích lợi cho dân chúng 2 nước. Nếu năm xưa Minh Đế có thể cùng An Quốc hoà đàm, hôm nay vì sao không thể?

Nhưng hôm nay khác xưa, biên quan 2 nước gây chiến không ngừng, vào thời điểm này hấn viết như vậy, bị người cố tình truyền đến trong tai tuần phủ Kinh châu, lại có tuần tra ngự sử phụng chỉ tới, không biết sao bị giam giữ.

Lâm Xuân vừa nghe vừa hỏi, dần dần có manh mối.

Thảm Vọng càng nói càng sợ, cùng Tả Hư Cự nhìn Lâm Xuân kinh ngạc không thôi.

Trong quá trình hấn tự thuật, nếu đề cập tới chuyện dân chúng hoặc một ít dân phong, Lâm Xuân đều lộ vẻ ngại thẹn nhưng không hề che giấu, thành

thực thỉnh giáo học hỏi. Nhưng nói đến nhân vật lịch sử hoặc kinh sử văn chương, thậm chí phân tích tài nghệ hội họa của Hoàng Nguyên, thì hẳn đều có thể trình bày một đôi lời, hơn nữa giải thích đúng trọng tâm.

Cuối cùng, hai người xem như hiểu rõ: tiểu thợ mộc đến từ trong núi này đọc không ít sách, trong bụng có chút mực nước, nhưng ít ra ngoài nên khiêm khuyết lịch duyệt lỗi đời.

Thẩm Vọng liền hỏi: “Lâm huynh đệ ở nhà cũng đọc sách?”

Lâm Xuân lại cười nói: “Cùng trưởng bối đọc mấy bản.”

Không chờ hẳn hỏi sâu thêm, tiếp lại hỏi: “Nói như vậy, Hoàng huynh đệ bị giam là do tuần phủ đại nhân hạ lệnh? Sao Thẩm huynh nói là 'Không biết sao bị nhốt' ?”

Lời này vừa nói ra, mặt Tâm Hư Cục trầm xuống.

Chương 218

Nội Tình

Thẩm Vọng hoảng hốt vội nói: “Không phải tuần phủ đại nhân hạ lệnh. Tuần phủ đại nhân lúc ấy bắt quá chỉ phẩm luận một câu 'Tiêu tử không biết trời cao đất rộng', liền... Ai, tóm lại Hoàng Nguyên là người nói.”

Lâm Xuân nghe xong hoài nghi, lại không hỏi thêm được gì.

Vừa rồi rãnh nói một hồi, hai người Thảm Vọng thủy chung không thấy Đỗ Quyên, nên ngồi không yên, cáo từ.

Chờ bọn hắn đi xong, Lâm Xuân tới phòng Đỗ Quyên.

Thấy nàng đang ngồi trước bàn, tay cầm một cây bút lông ngỗng, múa bút thành văn.

Từ phương hướng của hắn nhìn thấy một bên mặt của thiếu nữ, đường cong tuyệt đẹp, ở trong mắt hắn chính là bức tranh thiên nhiên hoàn hảo nhất.

“Viết được bao nhiêu rồi?”

Hắn cười đi vào, thần thái thoải mái tùy ý hơn lúc tiếp khách rất nhiều, vừa cúi lưng, khuỷu tay chống trên bàn, bàn tay nâng cằm, nghiêng đầu nhìn nàng viết văn.

Đỗ Quyên vội để bút xuống, xoa mặt hỏi: “Có hỏi được tin tức gì không? Hai người kia thế nào?”

Hai mắt Lâm Xuân lờ lờ nhìn nàng nói: “Luôn hỏi người, vòng vo gài ta nói chuyện của người.”

Về mặt và khẩu khí đều rất bất mãn.

Đỗ Quyên nghe xong sừng sốt, lập tức nhìn hắn cười rộ lên.

Nàng nhớ lại kiếp trước xem qua một vở kịch thanh xuân, một chủ nhiệm lớp trung học nói với học sinh là thiếu niên nam nữ ở tuổi thanh xuân thích chú ý người khác phái là bình thường. Lúc ấy trong kịch có thiếu niên còn hài hước hỏi đồng bạn: “Bình thường hay không bình thường?”, chọc nàng cười một trận to.

Nàng liền quyết định chỉ bảo hắn, đừng coi mọi người đều là người xấu.

“Thiếu niên thích nhìn thiếu nữ xinh xắn, bình thường đều như vậy.” Ngẫm nghĩ lại bổ sung, “Là trong sách 'Thiếu niên Mộ thiếu gái' nói, là nhân chi thường tình.”

Lâm Xuân bông mi nói: “Vây cũng không thể gặp lần thứ nhất đã như vậy.”

Đỗ Quyên lại bật cười, cảm thấy giờ khắc hẳn thật trẻ con.

Lâm Xuân cũng không để ý nàng cười, đi cách vách mời Nhậm Tam Hòa tới, đem cuộc đối thoại vừa rồi với hai người Thẩm Vọng nhất nhất lặp lại một lần.

Nhậm Tam Hòa lập tức cho bọn họ tiến hành phân tích.

Hai ngày sau, Đỗ Quyên và Lâm Xuân đóng đô trong phòng lật sách duyệt điển, chỉnh lý ra một bài biện luận cặn kẽ. Vì thế, Nhậm Tam Hòa còn đi thư viện mua không ít sách về cho bọn họ xem thêm.

Vẫn là thói quen, Đỗ Quyên vừa sửa sang bản cáo vừa giảng giải cho Lâm Xuân.

Nàng nguyên bản là giáo viên ngữ văn, cho nên dạy toán học cho Lâm Xuân và Cửu Nhi đều không theo hệ thống, chỉ bằng ký ức mà dạy, nhưng ngữ văn thì khác, là nghề chính của nàng. Nàng cảm thấy lúc này Lâm Xuân đến giai đoạn học văn nghị luận, bởi vậy giảng giải thuật hành văn quy củ bào chữa, đưa ra luận điểm thế nào, dẫn luận cứ, tiến hành luận chứng ra sao, làm sao lúc diễn thuyết phải đầy nhịp điệu, gắng đạt tới chấn động điếc tai, rung động lòng người.

“Trước đây không dạy người mấy thứ này, bởi vì kết cấu, tri thức người không đủ, lịch duyệt không đủ, viết cũng viết không đặc sắc. Hiện tại còn kém không nhiều lắm, chính là đem tất cả tri thức, đạo lý thông hiểu, trình bày luận chứng quan điểm của người...”

Vốn là một bài giảng cực kỳ vô vị cực kỳ nghiêm túc, nhưng giáo viên là một thiếu nữ trẻ, nghe là thiếu niên thanh xuân, một câu nói một nụ cười, nhất cử nhất động, không có gì là không dạt dào niềm vui trên đời, khắp phòng tràn ngập bầu không khí ấm áp lãng mạn.

Nhìn thần thái bay cao của Đỗ Quyên, lòng Lâm Xuân tràn ngập nhu tình khác thường.

Thiếu niên, rốt cuộc là mối tình đầu!

Đỗ Quyên “bé quan” hai ngày, cảm thấy chuẩn bị không sai biệt lắm, buổi chiều hôm đó đang định cùng Lâm Xuân, Hoàng Ly đi ra ngoài dạo thành phố phồn hoa. Niên bộ đầu đến truyền lệnh, nói muốn mở đường thăm vấn Hoàng Nguyên, muốn bọn họ chuẩn bị sẵn sàng.

Nàng bỏ qua chuyện đi dạo, ở lại khách sạn nghỉ ngơi, bổ dưỡng tinh thần.

Sáng sớm ngày kế, Nhậm Tam Hòa cẩn thận dặn dò Đỗ Quyên, Lâm Xuân một hồi. Vẫn do bọn họ đi. Lần này đi chỉ có Đỗ Quyên và Lâm Xuân,

ngay cả Phùng Trường Thuận cũng không đi, đi cũng nghe không hiểu a! Chỉ sợ không cho vào công đường.

Đỗ Quyên hai người đi tới phủ nha, lại thấy trận thế công đường khác ngày đó:

Ngoại trừ Trâm tri phủ ngồi trên cao, còn có hai người đàn ông trung niên khác mặc trang phục quan viên ngồi ở bên phải, bộ dáng chờ phán xét. Phía dưới rất nhiều thiếu niên thư sinh, cũng có trung niên văn sĩ và nho sinh đứng 2 bên. Thẩm Vọng và Tầm Hư Cực cũng đứng trong đó, phía bên trái.

Hoàng Nguyên như cũ quỳ trong công đường.

Hắn thấy bọn họ liền triển khai khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt vui sướng đón chào.

Đỗ Quyên mỉm cười với hắn, ném cho hắn một cái nhìn trấn an, cùng Lâm Xuân sóng vai đi lên công đường, tới giữa thì dừng bước, trước quỳ xuống bái kiến Trâm tri phủ.

Chưa thấy qua Đỗ Quyên, đám quan viên và các thư sinh đều kinh ngạc không thôi: bộ dạng hai người này tuy không tầm thường, nhưng ăn mặc gọn gàng bằng vải thô, cho thấy là tiểu tử nông thôn, sao cũng được vào đây?

Trâm tri phủ đứng dậy, đối với 2 quan viên bên tay phải, hạ thấp người nói: “Tuần phủ đại nhân, Ngự sử đại nhân, đây là Hoàng Nguyên huynh đệ, tự xin vì hắn bác bỏ tội danh, cho nên chuẩn nhập.”

Một vị quan hơn bốn mươi tuổi, cằm có ba chùm râu dài, khế vuốt cầm, gật đầu nói: “Nếu là như thế, đứng chờ một bên là được.”

Đỗ Quyên lập tức nói: “Tạ các vị đại nhân!”

Rồi dẫn Lâm Xuân lui xuống đứng phía sau Hoàng Nguyên.

Các thư sinh đều ngung thán đánh giá hắn hai người, nhưng rất nhanh lực chú ý bị chuyển dời, vì Trâm tri phủ gõ kinh đường mộc, đường thẩm bắt đầu.

Hôm nay thẩm án khác ngày xưa, giống như biện luận ở thư viện vậy.

Thì ra, sau lưng vụ án này lại có một đoạn duyên cớ khác:

Ngày đó, Tầm tuần phủ đọc văn chương Hoàng Nguyên, cảm thấy văn phong không tầm thường, giải thích cũng có trọng điểm. Nhưng hắn nghĩ tới trong triều thế cục phức tạp, hơn nữa Hoàng Đế cực ghét An Quốc, đề nghị này nói chung không thích hợp. Lại nghĩ Hoàng Nguyên mới mười bốn tuổi, không có lịch duyệt chốn quan trường, cũng khó trách. Bởi vậy thở dài, trôi chảy nói một câu: “Tiểu tử này không biết trời cao đất rộng”, rồi bỏ qua một bên.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Lúc ấy đang tiếp đãi ngự sử phụng chỉ tuần tra, các lộ quan viên lớn nhỏ có mười mấy người, có quan dụng tâm kín đáo, cầm lông gà làm lệnh tiễn, thậm chí xuyên tạc bản ý tuần phủ, truyền một đạo mệnh lệnh cho Kinh châu tri phủ, đem Hoàng Nguyên nhất.

Nếu là bình thường, lỗi này Hoàng Nguyên sẽ không thoát thân được.

Trên quan trường, thà rằng hy sinh tiêu dân, ai chịu vì việc này gánh vác trách nhiệm?

Huống hồ mỗi người nói rất mơ hồ, chuyên mấy khúc queo, cũng tìm không ra mặt người.

Trời xui đất khiến, 2 bạn thân của Hoàng Nguyên, Tả Hư Cực và Thâm Vọng chính là cháu của tuần phủ và con của Trâm tri phủ, biết được tin tức này cực kỳ hoảng sợ, vội vàng ai nấy tự về nhà hỏi.

Vừa hỏi, mới hiểu ra là một trận hiểu lầm.

Trâm tri phủ lĩnh mệnh của tuần phủ, lúc này muốn thả người.

Nhưng là, Hoàng Nguyên lúc này lại không muốn đi ra.

Vì sao?

Vì dẫn đến thân thể của hắn.

Lúc trước, sau khi hắn trúng tú tài, Dương gia liền làm chủ, định thân cho hắn và con gái của Trần di, Trần Thanh Đại. Bởi Trần Thanh Đại được nuông chiều từ bé, tính cách kiêu căng, trăm kiểu đàn áp quản thúc hắn, tuy thu liễm rất nhiều, như cũ cũng không được lòng hắn. Bởi vậy, hắn oán giận trước mặt cha mẹ, nói không muốn kết mối hôn sự này, lại bị cha mẹ mắng cho một trận.

Một màn này bị Trần Thanh Đại nghe được, nổi giận tìm đến thư phòng của hắn, chỉ vào hắn châm chọc: “Người bắt quá là một dã tiểu tử được dựng nhật được trên núi, nếu không phải nương ta muốn chiêu người làm tới cửa con rể, người cho rằng Dương gia có thể chứa người sao? Còn cùng ta ra về đại thiếu gia, cười chết người!”

Hoàng Nguyên khiếp sợ vạn phần, nghiêm khắc truy vấn.

Trần Thanh Đại biết mình gây họa, sợ tới mức thè thốt phủ nhận, khóc xin lỗi hắn.

Nhưng Hoàng Nguyên bị gọi lại chuyện cũ, nhớ tới năm đó nghe được từ Đỗ Quyên, cùng với tình cảnh bị nàng nhận làm là biểu ca, trong lòng vạn loại kỳ quái, nhưng ả nhân không phát tiết.

Lúc này, thư Đỗ Quyên tới.

Trong thư, nàng tường thuật thân thể của hắn.

Đến tận lúc đó, hắn không còn hoài nghi, chỉ là có chút nội tình không rõ.

Bởi cùng hấn từ nhỏ đã ở cùng Tiểu Lục, là con trai Dương quản gia. Một lần Dương quản gia đến phủ thành, Hoàng Nguyên bồi hấn uống chút rượu, liền lộ ra chân tướng: hấn thật do Dương Ngọc Vinh nhặt được. Năm đó, Dương Ngọc Vinh trùng hợp từ miệng sói cứu hấn, cách nơi Phùng Thị hôn mê cũng không xa. Thử nghĩ trẻ sơ sinh yếu ớt cỡ nào, nếu là bị sói ngậm chạy xa, nơi nào còn có mạng nữa. Hấn rõ ràng nhìn thấy phụ nhân kia, lại nhẫn tâm ôm con trai của nàng đi.

Sau này, Dương phu nhân sinh nhi tử, Hoàng Nguyên thành dư thừa.

Bởi hấn đọc sách giỏi, nên muốn hấn ở rể Trần gia, đỡ phải nuôi không một thời gian.

Hoàng Nguyên tra ra chân tướng sau, lòng cảm kích đối với Dương gia biến thành oán hận. Hấn vài lần muốn thoát thân, đều không thành công, đành tạm thời từ bỏ.

Tuy hấn không có tâm cơ thâm trầm và thủ đoạn ác độc, nhưng rất trí tuệ, thường có linh quang hiện ra. Lần này bị giam vào ngục, hấn lại nảy sinh linh cảm, lại ra một biện pháp: ở trong lao không ra ngoài, để Thẩm Vọng ở bên ngoài thả tiếng gió, nói hấn rất có khả năng bị phán tử tội, nghiêm trọng sẽ liên lụy người nhà, bị tịch thu gia sản cả nhà bị chém.

Đương nhiên, hấn đem nội tình đều nói cho Thẩm Vọng, thỉnh Trâm tri phủ âm thầm hiệp trợ.

Sau đó mọi chuyện đều thuận lợi như dự kiến, Dương gia quả nhiên từ bỏ đứa con nuôi này, cũng từ hôn. Hấn cũng nhờ Trâm tri phủ hỗ trợ tìm về cha mẹ ruột.

Dương Ngọc Vinh trên công đường nói những lời kia, triệt để rét lạnh tâm hấn, khiến cho hấn không còn nhớ nhung cảm kích Dương gia. Nếu làm thẳng thừng, Dương Ngọc Vinh phải mang tội danh bắt cóc. Nhưng nể tình hấn cứu Hoàng Nguyên từ miệng sói, hai bên triệt tiêu, cũng coi như xong.

Tâm nguyện Hoàng Nguyên hoàn thành, một cọc phiến toái khác lại tới nữa: hấn ở trong lao lâu ngày, bên ngoài đã đem án này đồn òn ào huyền ảo, nghĩ dễ dàng đi ra ngoài lại không dễ như mình nghĩ, dù sao cũng cần một lý do danh chính ngôn thuận.

Vì thế, Tầm tuần phủ liền an bài một đường thâm hoàn toàn mới: để học sinh thư viện lên công đường bác bỏ, sau đó Trâm tri phủ ra mặt tuyên cáo Hoàng Nguyên vô tội, sẽ răn dạy chỉ bảo Hoàng Nguyên một lúc, chấm dứt vụ án.

Trong lòng hấn nghĩ như vậy, các thư sinh lại không biết, đều vì đường thâm trước đây chưa từng có hung phấn không thôi, càng có người muốn bộc lộ tài năng trước mặt tuần phủ và ngự sử đại nhân.

Bởi vậy, đường thăm ngay từ bắt đầu, hai bên đã giương thương múa kiếm.

Đỗ Quyên và Lâm Xuân không lên tiếng, chỉ hết sức chăm chú nghe.

Nhìn một hồi, nàng liền hiểu: trên công đường có 2 phái, 1 phái là duy trì Hoàng Nguyên, vì hấn bác bỏ án, Thẩm Vọng và Tầm Hư Cự ở trong đó. Một phái khác muốn thể hiện bản lĩnh làm náo động, hoặc bởi ghen tị hấn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, cũng có người thuần túy luận sự, vì bác bỏ mà bác bỏ, do một vị thư sinh họ Trương cầm đầu.

Hoàng Nguyên khác ngày trước, dường như đã tính toán kỹ càng trước, rất thần nhiên bình tĩnh.

Hấn biện xưng mình tràn ngập lòng yêu nước, lời đề nghị trong bại viết cũng đều vì nghĩ cho bách tính, chỉ là chưa qua thực hành và kiến thức không đủ, tuyệt không có ý bất kính hoặc thông đồng với địch.

Trương thư sinh cười nói: “Chuyện đó là nhất thời, không thể so sánh được. Nay Đại Tĩnh ta đang cùng An Quốc trở mặt, biên quan gió lửa mấy năm liên tục, Hoàng Thượng cũng từng giận dữ mắng vua An Quốc vong ân phụ nghĩa, ruồng bỏ tổ tiên. Mấy chuyện này Hoàng tú tài đều biết, còn viết ra như vậy, đưa ra chính sách dụ dỗ, làm dao động lòng người, chẳng lẽ muốn chấp tay đem Đại Tĩnh ta nhường cho người sao?”

Hay cho lời nói giết người!

Chương 219

Nhệ Khí Thiếu Niên

Thẩm Vọng lập tức tiến lên, đem lời Đỗ Quyên ngày ấy nói “Ngàn người đọc sách có ngàn loại cách nhìn. Vạn kẻ xem thư, có vạn kiểu lý giải” thay hình đổi dạng ném ra, còn nói có sách, mách có chứng, trách cứ Trương thư sinh gán ghép vu khống, ngậm máu phun người.

Nói xong, quay đầu nhìn về Đỗ Quyên cười, ý tứ là học theo nàng, không kể công.

Hắn cảm thấy nàng là con gái, không có phương tiện trước mặt đám đông nói lời lẽ uyên bác, cho nên thay nàng nói.

Nhưng phe chống đối, căn bản không theo lẽ thường.

Đối phương lại đi ra một người, nói ý của Hoàng Nguyên trong văn chương, ngay cả con nít vừa vỡ lòng cũng có thể xem hiểu, lòng dạ Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết, sao lại là gán ghép?

Đỗ Quyên nghe xong bực mình không thôi.

Những người này đọc sách mà không theo chính đạo, chuyên môn dùng bàn môn tả đạo để tranh danh đoạt lợi, thật sự là phá hủy sách thánh hiền.

Nàng không muốn nghe nữa, cũng không muốn quản Hoàng Nguyên có hậu chiêu gì. Nếu nàng đã tới thì không thể uổng công một chuyến, nghe người ta nói khả không đã ghiền.

Lại nói, đây là cơ hội rèn luyện hiếm có, nhất định muốn Lâm Xuân ra sân.

Vì thế, nàng hướng Lâm Xuân nháy mắt.

Lâm Xuân liền ôm quyền hướng lên trên, lớn tiếng nói: “Đại nhân, tiểu dân có lời.”

Lời vừa dứt, người liên can trên dưới đều nhìn qua.

Hoàng Nguyên ngạc nhiên muốn ngăn cản nhưng Lâm Xuân căn bản không nhìn hắn.

Đỗ Quyên biết hắn không yên lòng Lâm Xuân mở miệng, vội kéo hắn, thấp giọng nói: “Để cho hắn nói. Người nghe trước một chút, không được nữa thì người lên.”

Hoàng Nguyên hết cách đành chấp nhận.

Trầm tri phủ run lên, vùi vàng nói: “Tiên lên nói đi.”

Rồi nhìn thoáng qua Tuần phủ đại nhân, nói: “Hôm nay đường thăm khác với thăm án bình thường, cho bọn người phản bác, bản quan, à hai vị thượng quan đương đường bình phán. Lâm Xuân Sinh, bản quan chuẩn người đứng đáp lời.”

Lâm Xuân nghe xong, quỳ xuống bái qua, sau đó mới đứng dậy đáp lời.

Hắn hỏi Trương thư sinh trước: “Dám hỏi vị công tử này, có thể biết năm đó Minh Đế làm thế nào thu phục đời thứ nhất Thanh Long Vương Tàn Lâm không?”

Trương thư sinh ngao nghễ nói: “Hừ, vấn đề này cũng tới hỏi!”

Là khinh thường trả lời.

Ánh mắt sắc bén của Lâm Xuân theo dõi hắn, trầm giọng nói: “Người biết rõ ràng đoạn lịch sử này, nên biết năm đó thế cục ác liệt hơn hiện tại. Khi đó Tàn Lâm mưu phản hồng việc, từ Đại Tĩnh trốn về phương Bắc, sau đó thành lập An Quốc, cùng Đại Tĩnh thù sâu như biển, mỗi người đều muốn tru chi (tru diệt chi nhánh dòng tộc). Nếu Minh Đế cũng giống lời người vừa nói, nhất định cùng Tàn Lâm không chết không ngừng, sao lại cùng hắn ký kết “Cát Tường chi minh”, phong hắn là Thanh Long Vương, thu An Quốc về trong túi? Rồi làm sao có đến 30 năm “Oai hùng thịnh thế” sau đó?”

Trương thư sinh nghe xong bị kiềm hãm.

Không chờ hắn suy nghĩ câu trả lời, ngay sau đó Lâm Xuân lại nói: “Trở về trước nữa, trong năm Vĩnh Bình, Vĩnh Bình Đế giết phụ thân Thanh Long Vương, mà Minh Đế lại đặc xá Tàn Lâm, phong hắn Thanh Long Vương, theo người nói, có phải là Minh Đế cũng ruồng bỏ tổ tiên hay không? Nếu người sinh ở thời điểm đó, có phải cũng muốn trách cứ Minh Đế và An Quốc tư thông, chấp tay dâng Đại Tĩnh cho người?”

Trương thư sinh xuất mồ hôi trán, lấp bắp nói: “Nói bậy!”

Vùi quỳ xuống trước đám người Trầm tri phủ, nói: “Các vị đại nhân, học sinh tuyệt không ý này. Người này ngậm máu phun người!”

Trầm tri phủ trầm giọng không nói.

Trong lòng Hoàng Nguyên khiếp sợ, cùng Thảm Vọng, Tầm Hư Cự nhìn nhau ngạc nhiên.

Bởi vì Lâm Xuân nói đúng là lời bọn họ chuẩn bị muốn nói, tuy cách nói khác nhau nhưng cùng một ý nghĩ, đó chính là nói tới hai đời tiên đế trước, để cho người khác không thể bác bỏ.

Sao trùng hợp như vậy?

Một vị thư sinh khác đứng ra đối với Lâm Xuân nói: “Minh Đế xem xét thời thế, căn cứ tình thế năm đó cùng Thanh Long Vương ký kết “Cát Tường chi minh”, thành tựu thiên cổ đế nghiệp. Nhưng tình thế trước mắt hoàn toàn bất đồng, sao có thể đánh đồng!”

Lúc này đối lại Lâm Xuân im lặng, nhẩn mòi suy tư.

Đỗ Quyên lại đi ra, đoạt hỏi: “Sao tình thế trước mắt không thể đánh đồng tình thế năm xưa?”

Thư sinh kia trả lời: “Trước mắt, Đại Tĩnh ta và An Quốc thế như nước với lửa...”

Đỗ Quyên đối đáp: “Năm đó Đại Tĩnh ta và Tần Lâm thù sâu như biển!”

Thư sinh kia vội la lên: “An Quốc bây giờ so sánh với năm xưa, thực lực quốc gia tràn đầy, nếu Đại Tĩnh ta dụ dỗ, nhất định sẽ bị thừa dịp tràn vào.”

Đỗ Quyên theo sát nói: “Làm sao ngươi biết An Quốc sẽ thừa dịp mà vào? Nếu ngươi nói là suy đoán, vậy Hoàng Nguyên đưa ra chính sách dụ dỗ cũng là suy đoán. Đến cùng suy đoán nào hợp lý, chính xác phải do triều đình và Hoàng Thượng quyết đoán, há có thể do ngươi một giới thư sinh ăn nói bừa bãi!”

Thư sinh kia mặt đỏ lên nói: “Bây giờ là ta phụng mệnh phản bác Hoàng Nguyên.”

Đỗ Quyên nói: “Ngươi có thể biện, vì sao Hoàng Nguyên không thể biện? Ngươi nói hấn thông đồng với địch, ta có thể nói ngươi nói chuyện giạt gân, mê hoặc lòng người có được hay không?”

Tim thư sinh kia đập thình thịch nói: “Ngươi... Ngươi...”

Đỗ Quyên cướp lời: “Ta cũng không muốn hãm hại ngươi. Nhưng là” nàng mạnh mẽ cất cao giọng: “...Các ngươi không thể đối đãi với một học sinh mang lòng thành khẩn đền nợ nước như vậy, bởi vì mỗi tiếng nói hành động của các ngươi cũng bị người nhìn chăm chăm đó.”

Công đường đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Lâm Xuân thừa dịp thắng truy kích nói: “Đại Tĩnh phong vân lục ghi lại, Vĩnh Bình mười lăm năm, Đại Tĩnh loạn trong giặc ngoài, năm đó luận đề thi hội và thi đình, Vĩnh Bình Đế lấy ngay tình hình chính trị đương thời lúc đó làm đề khảo thí, cho các thí sinh vì quốc phân ưu, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, nói thoải mái, ngài dùng cách này để chọn lựa lương tài. Sau này, Minh Đế càng không bám vào một khuôn mẫu để lựa nhân tài. Nếu đều giống như các ngươi, không nghe được lời hợp tâm ý liền chụp mũ người ta đại bất kính và thông đồng với địch. Cứ thế mãi, ai dám nói chuyện nữa?”

Mọi người lòng phân vân.

Đỗ Quyên theo sát, nói: “Thiếu niên chúng ta, phong nhã hào hoa, phải nên có khí phách thư sinh, mạnh mẽ phóng khoáng! Đàm tiếu nhân gian “Chỉ điểm giang sơn, sôi nổi văn tự, cặn bã năm đó vạn hộ hầu*”, mới là nhuệ khí thiếu niên nên có. Về phần nói sai ——” nàng chuyên hướng lên công đường ôm quyền nói —— “Dĩ nhiên có viện trưởng, cùng với các vị đại nhân triều đình, cao hơn nữa còn có Hoàng Thượng đến chỉ bảo chúng ta. Chỉ nhìn trận thế đường thăm hôm này là biết ba vị đại nhân dụng tâm lương khổ.”

* Vì nước ra mưu kế, nhiệt tình hô hào, thứ cặn bã sẽ có vạn người chỉ trích.

Ba người Trầm tri phủ nghe được kích động và thoải mái, trao đổi ánh mắt với nhau, khẽ vuốt cằm. Ngừng một giây, chợt nghe phía dưới lại nói

“Còn có, triều đình tại kinh thành thiết lập Quốc Tử Giám, các châu thiết lập thư viện là vì cái gì?”

Không chờ người đáp, chính nàng nói tiếp: “Vì giáo hóa dân chúng, dẫn đường cho hậu bối tiến lên, vì Đại Tĩnh ta không bám vào một khuôn mẫu bồi dưỡng nhân tài!”

“Nếu thiếu niên thư sinh không dám trần thuật, hoặc trần thuật phải dòm trước ngó sau, xem xét thời thế, chưa mở lời đã mưu đồ bo bo giữ mình, mở lời toàn là điều tốt, chỉ biết nói lời nịnh nọt, là làm mất nhuệ khí và bản chất thiếu niên. Nếu thiếu niên cả nước đều mất nhuệ khí và bản chất, Đại Tĩnh ta sẽ mất nhuệ khí. Mấy chục năm sau, đợi hiền thần lương tướng đương thời của triều đình rời đi, ai tới thay thế bổ sung đây?”

Những lời này, các thư sinh không cần phải nói, như bị lời kích, ngay cả Tả môn phủ và vị ngự sử kia, còn có Trầm tri phủ cũng đại ra.

Đỗ Quyên gất gao nắm chắc tiết tấu diễn thuyết, lần nữa cất cao giọng, tung ra lời vàng lời bạc: “Thiếu niên trí tắc quốc trí, thiếu niên phú tắc quốc phú, thiếu niên cường tắc quốc cường*! Ta là thiếu niên như mặt trời đỏ mới lên, đây ánh sáng rực rỡ, tựa như sông chảy ra biển mênh mông. Ta là thiếu niên, như rồng ẩn mình, tung móng vuốt bay lên cao; tựa hổ gầm rừng núi, bách thú kinh hoàng; tựa chim ưng vồ mồi, vượt qua gió bụi. Ta là thiếu niên như hoa hiếm mới nở, không sợ bị mai một; tựa tướng tài, phát cờ trời dậy. Ta là thiếu niên, vai mang kỳ thương, dưới ngọn cờ vàng nhìn chung thiên cổ, ngang tàng tám cõi, tiền đồ như biển!!! Nếu sợ hãi rụt rè, hoặc là há mồm là a dua nịnh hót, đây giấy đều là lời ca công tụng đức, mất bản sắc thiếu niên, với đất nước có ích lợi gì? Cứ thế mãi, tiền đồ Đại Tĩnh ta ở đâu??”

* Thiếu niên trí là nước trí, thiếu niên giàu là nước giàu, thiếu niên mạnh là nước mạnh.

“Tốt!”

Tả môn phủ bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng quát to.

Vẻ mặt kiên cường của Triệu Ngự sử cũng hiện ra ý khen ngợi khó được.

Các thiếu niên thư sinh phía dưới càng kích động mặt ửng hồng.

Văn chương thiên hạ qua sự biện giải, phải coi người biện giải ra sao sẽ không sao.

Đỗ Quyên hạ bút thành văn, trích dẫn tác phẩm của hai vị đại gia kiếp trước, lại chỉ tuyển dung một phạm đúng với lập tức tình cảnh hiện tại, cải biến vài chữ thành một khối thống nhất, không hề tạo cảm giác cứng nhắc, có thể làm cho người không sợ hãi sao?

Từ lúc nàng và Lâm Xuân lên biện hộ, liền dùng biện luận mình đã chuẩn bị sẵn làm phương hướng dẫn đường, sau đó từng bước ép sát, không cho đối phương cơ hội suy tính, chặt chẽ nắm giữ tiết tấu biện luận, cuối cùng, giải quyết dứt khoát!

Đối phương không thể bác bỏ!

Bởi Lâm Xuân ứng đối kém một chút, Đỗ Quyên ở phía sau liền thay thế bổ sung.

Nàng là lão sư, vẫn là một giáo viên ngữ văn ưu tú đủ tư cách.

Một lão sư đủ tư cách, đầu tiên phải có đủ năng lực biểu đạt.

Nếu người đầy bụng tài hoa, lại “trong ấm trà nấu sủi cỏ không đồ ra được”, chỉ biết máy móc giảng giải, trói buộc trong sách vở, từ ngữ không thể diễn đạt đầy đủ ý nghĩa, học sinh nghe giảng sẽ cảm thấy không thú vị; nếu có năng lực biểu đạt thì dù học thức kém một chút cũng có thể nói sinh động thú vị, kích phát ham học hỏi và nhiệt tình học tập của học sinh, đó chính là lão sư đủ tư cách.

Còn nữa, Đỗ Quyên dung mạo xuất chúng, lời nói có lực, nội dung tăng tầng tiến dần lên, dẫn mọi người tốc hành lên đỉnh cao, mỗi người được khích lệ đến nhiệt huyết sôi trào, ngay cả ba vị quan viên dày dặn kinh nghiệm cũng không ngoại lệ Đỗ Quyên nói một hồi, bọn họ chỉ thấy tim đập rộn lên.

Hoàng Nguyên kinh ngạc nhìn Đỗ Quyên, lòng tràn đầy vui vẻ, ái mộ, và ngạc nhiên.

Bọn họ là tỷ đệ sinh đôi, từ nhỏ tách ra. Hấn lớn lên trong nhà giàu sang, còn đọc sách nhiều năm như vậy, hôm nay đường thắm, hấn vốn định đại triển quyền cước, lại bị tỷ tỷ sinh trưởng nơi sơn dã bảo hộ ở phía sau, tư vị này có thể nói cực phức tạp.

Mắt Tâm Hư Cực và Thâm Vọng dính chặt vào mặt Đỗ Quyên, không dời đi.

Nhìn ánh mắt bốn phía bắn về phía Đỗ Quyên, Lâm Xuân bỗng cảm thấy như bốn bề thọ địch.

Lúc này, Triệu Ngự sử hướng Đỗ Quyên và Lâm Xuân hỏi: “Hai vị học sinh này là môn hạ đệ tử của phu tử nào tại thư viện Kinh châu?”

Lâm Xuân nghe xong há hốc mồm.

Đỗ Quyên sững sốt một hồi, lập tức mỉm cười nói: “Đại nhân, hai chúng ta không học ở thư viện Kinh châu, chúng ta học ở Tự nhiên thư viện.”

“Tự nhiên thư viện?”

Nó ở nơi nào?

Lúc này ngược lại là đám người Triệu Ngự sử há hốc mồm.

Hoàng Nguyên nhìn tỷ tỷ cười.

Cũng chỉ hấn tâm ý tương thông với tỷ tỷ, mới hiểu phần tâm tư lung linh này của nàng.

Vừa định giúp nàng giải thích, Đỗ Quyên tự mình đáp: “Chúng ta đến từ sơn dã, chưa từng đến học đường, chỉ theo trưởng bối trong nhà nhận được vài chữ, đọc vài cuốn sách mà thôi. Lớn lên nơi sơn dã, học tự nhiên, cũng có chút kiến thức thô thiển. Hôm nay vì đệ đệ, nên trước mặt các vị đại nhân múa búa trước cửa Lỗ Ban, ngôn từ nếu như có sơ sót, mong đại nhân thứ tội và chỉ bảo.”

Nói xong, kéo Lâm Xuân quỳ xuống.

Tầm tuàn phủ và Triệu Ngự sử sợ ngây người, “Chưa đi học?”

Đỗ Quyên gật đầu, nói: “Tiểu dân chưa đi học, không có kiến thức gì, nhưng từ nhỏ sinh hoạt ở hương dã, là tầng lớp dân chúng thấp nhất, biết nguyện vọng lớn nhất của bách tính chính là có cuộc sống thái bình. Hoàng Nguyên viết văn chương, có lẽ suy nghĩ không chu toàn, nhưng điểm xuất phát là tốt, tuyệt không có ý bất kính và thông đồng với địch. Đại đế vương Đại Tĩnh ta đều thập phần thương dân chúng. Minh đế năm xưa đặc xá đường đệ từng mưu phản, còn phong hấn làm Thanh Long Vương, còn không phải là vì dân chúng hai nước khỏi cơn chiến loạn. Đương kim hoàng thượng cũng là như vậy. Ta phận tiểu dân nhỏ nhoi tuy không thể suy đoán ý bề trên, nhưng Đại Tĩnh nay dân giàu nước mạnh, cùng An Quốc thế như nước lửa, lại không có quy mô dụng binh, có thể thấy được cố kỵ của Hoàng Thượng. Có thể làm Hoàng Thượng cố kỵ không phải là thiên hạ dân chúng, sợ chiến loạn xảy ra, hao phí thật lớn, sau đó dân chúng chịu khổ sao?”

Chương 220

Phóng Thích

Luôn miệng nói mình không kiến thức, lời nói ra lại rất có kiến giải.

Triệu Ngự sử và Tả tuần phủ đều không biết nói gì cho phải.

Bọn họ kinh ngạc nhìn nhau, dùng mắt hỏi thăm nhau.

Bỗng nhiên bọn họ nghĩ tới một điều: hay là trường bối hai người này có chút lai lịch.

Quy định trong dân gian thường có cao nhân ẩn thân. Trong năm Vĩnh Bình, đương triều tể tướng, người sáng lập Thanh Sơn thư viện, Chu Nam, từng ẩn cư tại núi Thanh Sơn phủ Hồ Châu, vô thanh vô tức dạy dỗ ra ba đệ tử, sau này trong năm Minh Đế xuất sư, đều đứng hàng Thượng Thư, Tể Tướng.

Nghĩ xong, vẻ mặt Tả tuần phủ ôn hòa hỏi: “Tôn tính người học sinh này là?”

Đỗ Quyên vội nói: “Tiểu dân họ Hoàng, danh Đỗ Quyên.”

Lâm Xuân cũng nói: “Tiểu dân họ Lâm, danh Xuân Sinh.”

Triệu Ngự sử vội vàng hỏi Đỗ Quyên: “Vân Châu Hoàng Trí Viễn là gì của người?”

Hoàng Trí Viễn, trong năm Vĩnh Bình cũng nổi danh đại nho, cùng thời với viện trưởng thư viện Thanh Sơn, Chu Nam. Đỗ Quyên đi theo Nhậm Tam Hòa học nhiều năm kinh sử, đương nhiên biết nhân vật như thế.

Nàng ngại ngừng cười, buông thông tay nói: “Tiểu dân rất muốn cùng hấn là thân thích, nhận làm ông cố ông tổ gì đó, tiếc là nhà ta và hấn bản đại bác cũng không tới a!”

“Ha ha ha...”

Mọi người ầm ầm cười to, đem không khí khẩn trương kích động vừa rồi hòa tan chút.

Thẩm Vọng thấy Đỗ Quyên bỗng lộ vẻ ngây thơ, rất mừng rỡ.

Tả Hư Cự cũng nhìn Đỗ Quyên mỉm cười, vừa nghiêng đầu thấp giọng nói với Hoàng Nguyên: “Lệnh tỷ là ta đã thấy nhất...”

Lại nói không nổi nữa, bởi vì tìm không ra từ thích hợp hình dung.

Hoàng Nguyên không lên tiếng trả lời, hiển nhiên không muốn cùng hắn thảo luận Đỗ Quyên.

Ba người Triệu Ngự sử cũng nhin không được cười.

Trầm tri phủ nghiêng người sang, thấp giọng đem chuyện Hoàng Nguyên nhận thân nói một lần, đặc biệt cường điệu cha ruột hắn là một Lão Thực nông dân. Hắn nghe ra Triệu Ngự sử cho rằng Hoàng gia trưởng bối là người tài ba, mượn chuyện này uyển chuyển chỉ ra tình hình thực tế.

“Thì ra là như vậy!”

Triệu Ngự sử nhìn Hoàng Nguyên đồng tình gật gật đầu.

Hắn vẫn không cam lòng, cảm thấy Đỗ Quyên và Lâm Xuân không có khả năng không có cao nhân chỉ bảo mà trưởng thành xuất sắc như thế. Cái gì “học tự nhiên”, hắn nửa điểm cũng không tin, nhưng trước mặt mọi người, hắn không tiện truy vấn hậu bối, đành thôi.

Hắn và Tả tuần phủ liếc nhau, đồng loạt hướng Trầm tri phủ gật gật đầu.

Vì thế, Trầm tri phủ uy nghiêm tuyên bố kết quả đường thăm.

Kết quả dĩ nhiên là Hoàng Nguyên vô tội phóng thích.

Nhanh như vậy đã kết thúc, các thư sinh nhìn Đỗ Quyên và Lâm Xuân, không cam lòng lại kính nể: rất nhiều người còn chưa tìm ra cơ hội mở miệng đâu, ngay cả đương sự Hoàng Nguyên cũng chưa nói vài câu, toàn xem hai cái tiểu tử hương dã này biểu hiện.

Trong lòng Đỗ Quyên bị niềm vui sướng nhồi đầy, nhìn nhìn Hoàng Nguyên, lại nhìn nhìn Lâm Xuân, kim lòng không được bật cười, nhưng tốt xấu gì cũng nhớ rõ mình nữ tử, không có biểu hiện quá khác người, chỉ tại chỗ xoay một vòng, nhẹ nhàng nhảy nhót, đầy mặt đều là hưng phấn không đè nén được.

Hoàng Nguyên bị nàng lấy nhiễm, đưa tay nắm tay nàng nhìn nhau cười, trong lòng bỗng nhiên yên ổn, tràn đầy ấm áp. Lâm Xuân cũng phá lệ cao hứng. Hắn đứng bên cạnh Đỗ Quyên, rất tự nhiên nắm một tay còn lại của nàng, tựa như khi còn nhỏ sợ nàng cao hứng chạy té ngã.

Tình hình này dừng lại trong mắt Thẩm Vọng và Tả Hư Cực, hai người nhất thời không cười được.

Bọn họ nhìn chằm chằm Lâm Xuân dắt tay Đỗ Quyên, không thấy Đỗ Quyên tránh né, trong lòng nhất thời đổ bình dấm: chẳng lẽ tiểu thọ mợ này đã định thân với Đỗ Quyên?

Nếu là như vậy, thật đúng là...

Tuy biểu hiện của Lâm Xuân làm cho bọn họ ngoài ý, nhưng trong mắt bọn họ, tiểu tử nông thôn này vẫn không thể cùng mình tranh luận.

Hai người tiếp đón bạn thân chen chúc nhau tới, hướng Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên chúc mừng.

Lâm Xuân liền bị chen ra.

Hắn nhìn Thẩm Vọng và Tầm Hư Cực, bèn nhảy phát hiện bọn họ quét mắt về mình có chút hàm ý khác, lập tức cảnh giác. Thấy người nhiều nên tạm thời lùi về sau một bước, mặc cho các thư sinh làm ồn.

Đang lúc cao hứng, Tầm tuần phủ lại cố ý đứng ra đính chính: ngày đó hắn đọc bài văn của Hoàng Nguyên, bất quá chỉ tùy ý nói một câu, cũng không có ý hời tộ, việc này hoàn toàn là một hiểu lầm. Tiếp, hắn lại chi tiết chỉ ra điểm thiếu sót trong bài văn của Hoàng Nguyên, nói triều đình có rất nhiều cố kỵ và khó khăn, chúng học sinh cố gắng hăng hái, một ngày kia ra sức vì nước.

Hoàng Nguyên vội khiêm tốn thụ giáo, cảm kích bái tạ.

Chúng học sinh đều sôi nổi tỏ vẻ thụ giáo.

Triệu Ngự sử lại nghiêm nghị nói: “Bọn người tới thư viện cầu học, trên học đường có thể tham thảo tranh cãi, nhưng không thể giở thủ đoạn ti tiện, phải thương yêu giúp đỡ lẫn nhau. Hôm nay cùng trường, tương lai là đồng nghiệp, cùng chí hướng làm quan cần phải quý trọng tình bằng hữu này.”

Mọi người đồng thanh đáp ứng, mặt mũi Trương thư sinh phát sốt.

Triệu Ngự sử là một vị thiết diện ngự sử, tuy không nói cười nhiều, lại cực yêu mến nhân tài. Thấy vụ án chấm dứt, liền chủ động hỏi Đỗ Quyên và Lâm Xuân có nguyện ý vào thư viện cầu học. Nếu muốn, hắn sẽ dẫn tiền giúp bọn hắn tìm một vị lão sư giỏi.

Đỗ Quyên nghe xong ngẩn ra.

Nàng không thể vào thư viện, vào coi như là tự tìm phiền toái.

Sắc mặt Lâm Xuân do dự.

Lúc này, Trầm tri phủ tăng hăng một cái, lại nghiêng người thì thầm với Triệu Ngự sử, làm Triệu Ngự sử cả kinh tròn mắt há hốc mồm, nhìn Đỗ Quyên ngẩn người

Trầm tri phủ nói cho hắn biết, Hoàng Đỗ Quyên là nữ tử.

Hôm nay hắn chấn kinh thật là quá nhiều!

Nhưng lời đã thả ra ngoài không có lý thu về, may mắn còn có người thiếu niên, hắn liền lúng túng đối với Lâm Xuân nói: “Bản quan ngủ lại Kinh châu dịch quán, nếu tiểu huynh đệ quyết định thì đến tìm bản quan.”

Đỗ Quyên hy vọng Lâm Xuân bắt lấy cơ hội này, bước lên phía trước khom người nói: “Tiểu dân tạ đại nhân.”

Lâm Xuân cũng khom người thi lễ.

Triệu Ngự sử không biết tâm tư Đỗ Quyên, cho rằng nàng thật muốn vào thư viện, nhất thời lo lắng, nghĩ tới lúc nàng đi tìm mình, phải nói cái gì để khuyên nàng.

Tám tuần phủ cũng liếc mắt nhìn Đỗ Quyên thật sâu. Sau khi Trâm tri phủ tuyên cáo lui đường, hắn đi cùng Triệu Ngự sử.

Bọn họ vừa đi, Đỗ Quyên hưng phấn đối với Hoàng Nguyên nói: “Đi, về nhà!”

Tuy Hoàng gia không ở nơi này, nhưng giờ phút này đối với bọn hắn mà nói, Hoàng Nguyên vô tội phóng thích, phải về nhà, cha mẹ bọn họ còn đang ở ngoài chờ.

Hoàng Nguyên mỉm cười gật đầu, nắm tay nàng đi ra ngoài.

Đỗ Quyên thế này mới phát hiện Lâm Xuân không ở bên người, vội nhón chân lên, rướn cổ quét nhìn bốn phía, thấy hắn trong đám người ở bên ngoài, vội lớn tiếng gọi: “Lâm Xuân, ngươi đi đâu vậy? Đi!”

Cách đám người, Lâm Xuân đối với nàng cười chỉ ra cửa, trước một bước đi ra ngoài.

Ở đầu đường phủ nha, đám người Phùng Trường Thuận đứng dưới mặt trời gay gắt chờ đợi.

Nhìn thấy người bên trong đi ra, lập tức như ong vỡ tổ vọt tới trước.

Lâm Xuân ở phía trước, phát tay với bọn hắn hô: “Phóng thích tại chỗ. Không sao!”

Mọi người nhất thời ò lên.

Phùng Trường Thuận cười ha ha, nắm mạnh Lâm Đại Mãnh một quyền, vui vô cùng. Phùng Thị xoay người nhào vào trong ngực Hoàng Lão Thực, hai người khóc. Hoàng Ly chạy vội về hướng Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên đang đi ra.

“Ca ca!”

Nàng mừng rỡ với Hoàng Nguyên dang rộng hai tay.

Đội Hoàng Nguyên buông tay Đỗ Quyên ra tiếp được nàng, thấy trên mặt nàng rõ ràng còn cười, miệng lại méu, nháy mắt trời quang chuyển nhiều mây, sau đó hạ mưa to, khóc nói: “Ca ca!”

Nàng rớt cuộc có ca ca!

Còn là một tú tài ca ca!

Nàng không cần trong núi chiêu phu!

Tương lai gả cho người, nhà mẹ đẻ cũng có người làm chỗ dựa cho nàng.

Hoàng Ly khóc, thân thể nhỏ rung động không ngừng. Hoàng Nguyên bỗng nhiên bắt đầu đau lòng, gất gao ôm lấy nàng, một tay vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, một tay khẽ vuốt tóc nàng, cũng không thể làm dịu, mặc cho nàng phát tiết.

Hắn 9 tuổi rời nhà tới phủ thành đọc sách, đê đê và hắn cũng không thân, biểu muội trước mặt hắn chỉ biết tùy hứng triền nháo. Người muội muội ruột này mới gặp mặt hắn nhưng đối với hắn, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng không muốn xa rời, trong lòng hắn trách nhiệm huynh trưởng tự nhiên sinh sôi.

Đỗ Quyên thấy một màn này, cũng nhịn không được xót xa.

Hoàng Nguyên để Hoàng Ly khóc một lúc, mới cười cúi đầu, chuẩn bị đỡ nàng. Bỗng liếc mắt thoáng nhìn thấy Dương Ngọc Vinh ẩn sau một thân cây sau phố bên, nhìn về hướng bên này, bên người còn có Dương quản gia và Tiểu Lục. Nụ cười trên mặt hắn liền nhạt đi, lặng lẽ nhìn dưỡng phụ ngày xưa không nói.

Dương Ngọc Vinh không tin hỏi: “Tại sao được thả ra rồi?”

Sau đó nhìn thấy đứa con nuôi đang lạnh lùng nhìn mình như đang cười nhạo hắn. Hắn liền xì một tiếng khinh miệt, mắng một tiếng “Bạch nhãn lang”, quay đầu rời đi.

Dương quản gia vội đi theo.

Chỉ có Tiểu Lục, vẻ mặt thảm thiết nhìn Hoàng Nguyên đã không còn là đại thiếu gia của mình, vẻ mặt rất không nở và nản lòng. Chợt thấy Hoàng Nguyên nhìn hắn cười, nhất thời như bị chấn kinh, xoay người rời đi.

Hoàng Nguyên thế này mới cúi đầu ôn nhu dỗ Hoàng Ly, nói: “Ngoan, đừng khóc. Rất nhiều ca ca đang nhìn kìa, mặt khóc lem hết, khó coi.”

Thanh âm vừa dứt, chính hắn cũng ngẩn ngơ.

Đỗ Quyên mím môi cười nói: “Có chút bộ dáng ca ca.”

Mặt Hoàng Nguyên đỏ lên, liếc nàng một cái.

Đám người Phùng Trường Thuận cũng tới đây, Hoàng Nguyên gọi: “Ông ngoại”.

Thẩm Vọng thấy không khí tốt như vậy, nên nhiệt tình đề nghị: “Hoàng huynh, không bằng chúng ta đi Hồng Nhạn Lâu ăn mừng một chút, cũng vì lệnh tôn, lệnh đường, lệnh tỷ, lệnh muội bọn họ tẩy trần.”

Miệng cùng Hoàng Nguyên nói chuyện, ánh mắt lại nhìn Đỗ Quyên.

Dù Tầm Hư Cực chưa lên tiếng, xem thần sắc cũng rất tán thành; những thiếu niên khác ồn ào hẳn lên, nói nhất định phải ăn mừng, cho Hoàng bá phụ, bá mẫu tẩy trần, thuận tiện an ủi Hoàng Nguyên.

Hoàng Ly đã bình tĩnh, vừa ngẩng đầu, nghe lời này sốt ruột muốn chết, vội ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt chưa khô đối với Hoàng Nguyên nói: “Ca ca, về khách sạn ăn đi. Ta và tỳ tỳ mua thật nhiều đồ ăn, canh tối hôm qua đã hầm rồi. Đừng đi tởm lâu uổng tiền.”

Trong nhà vừa tiêu một số lớn bạc, nên tiết kiệm chút.

Các thư sinh nghe xong lúng túng, có chút không biết làm sao.

Hoàng Nguyên có chút do dự: người bên ngoài mời hay không cũng được, Thẩm Vọng và Tả Hư Cực hai vị bạn thân hẳn nhất định phải cảm tạ. Tuy hẳn thoát ly Dương gia, nhưng có chút vốn riêng dành dụm, thỉnh khách không phải không thể. Nhưng đi khách sạn ăn, vừa sợ các bạn đồng học cảm thấy tùy ý, không đủ coi trọng, thứ hai lo lắng bọn họ câu thúc, không quen đối mặt cha mẹ, ông ngoại đều là nông dân.

Nghĩ thế, đang muốn mở miệng an bài, Đỗ Quyên nói trước.

Đỗ Quyên cười tủm tỉm đối đám người Thẩm Vọng nói: “Không sợ các vị chê cười, Hoàng gia ta là cửa nhà nghèo, tiêu tiền phải tiết kiệm chút. Về phương diện khác, cha mẹ ta muốn cảm tạ các vị quan tâm và trợ giúp đệ đệ ta, lại không thể thỉnh các vị quang lâm hàn xá, đành phải mượn nồi và bếp của khách sạn, ta và muội muội tự mình xuống bếp, làm một bàn đồ ăn, tạm thời biểu lộ thành tâm và lòng biết ơn. Các vị không ngại tới ăn thử, bảo đảm các người sẽ không hối hận. Lại nói, khách sạn cũng tốt, tởm lâu cũng thế, có những thiếu niên các người, vô luận đi đến đâu đều sẽ vẻ vang cho kẻ hèn này!”

Các thiếu niên nghe xong ý khí phong phát, một trận cười to hóa giải xấu hổ.

Thẩm Vọng nóng bỏng nói: “Thật mong cũng không được!”

Thật là mừng rỡ, càng nhìn Đỗ Quyên càng thấy động lòng người.

Chương 21

Khí Phách Thư Sinh

Những người khác cũng không có ý khác, kẻ thì nói “Mạo muội quấy rầy”, người thì kêu “Làm phiền Hoàng bá mẫu”, đều vui vẻ.

Phong thái Đỗ Quyên bọn họ đều kiến thức qua, mới nghe nói nàng là nữ nhi, một đám không khỏi tâm tư bưng bưng sóng dậy. Trước mắt lại nghe nói muốn xuống bếp nấu cơm cho bọn họ ăn, ai không muốn ném thừ? Nếu không đi, đó không phải là để giai nhân cảm thấy mình một thân hơi tiền, ghét bỏ nàng nghèo sao, mặt mũi Hoàng Nguyên cũng không dễ nhìn. Cái này vạn vạn lần không được!

Vì thế có bảy tám người nói đi.

Hoàng Nguyên thấy tình hình này, bỗng nhiên không thoải mái, muốn kéo bọn hắn đi tửu lâu. Chỉ là Đỗ Quyên đã nói ra, hắn không tiện bác bỏ. Còn có, nay hắn đã là người Hoàng gia, Hoàng gia mới vì hắn dùng ba ngàn lượng bạc, hắn vẫn nên tiết kiệm chút.

Vì thế, hắn liếc mắt nhìn Thẩm Vọng nói, “Đi thôi!”

Bước lên một bước, đỡ lấy cánh tay Phùng Thị bước đi.

Phùng Thị thụ sủng nhược kinh, không biết cất bước thế nào.

Hoàng Lão Thực đi theo một bên, ha hả ngây ngô cười.

Đỗ Quyên nhìn một đoàn sĩ tử tụ bên người Hoàng Nguyên, mím môi cười, sóng vai Lâm Xuân mà đi, còn nhỏ giọng bàn luận về Hoàng Nguyên và các bạn đồng học của hắn.

Nàng không khỏi đắc ý nói, trong đám những người này, đệ đệ nàng xuất sắc nhất, diện mạo xuất sắc, khí chất xuất sắc, văn thái cũng xuất sắc, bằng không sẽ không bị người ghen tị.

Lâm Xuân nghe xong không chút do dự gật đầu.

Đoàn người tới Phúc Tường khách sạn, chương quý biết mặt Thẩm Vọng, giống như nhìn thấy rồng sóng, vẻ mặt cười tiếp đón: “Ai nha! Thẩm thiếu gia, hôm nay ngọn gió nào đem gia thối tới? Chả trách sáng sớm chim khách đã hót...”

Đỗ Quyên nghe xong cùng Hoàng Ly cúi đầu nhin cười.

Thẩm Vọng thấy mặt mặt, không kiên nhẫn phát tay nói: “Đừng ồn! Tiểu gia tới làm khách, không phải đến ở trọ, không cần người tiếp đón.”

Tươi cười của chường quĩ cứng ở trên mặt.

Mọi người trở ra phòng chính. Hoàng Nguyên mời cha mẹ ngồi ở trên cao, một lần nữa bái kiến.

Đến tận lúc này, đứa con trai này của Hoàng gia mới tính là chân chính nhận về.

So với Đỗ Quyên và Hoàng Ly, Hoàng Nguyên đối với cha mẹ tôn kính có thừa, thân cận không đủ.

Đỗ Quyên thì không cần phải nói, Hoàng Nguyên đã sớm quen biết nàng, lại cùng nàng nói chuyện thập phần hợp ý, nay làm tỷ đệ càng thêm tương thân tương ái. Hoàng Ly tuổi nhỏ, đối với người đại ca này thập phần khao khát, hoàn toàn mở rộng cửa lòng, hấn cũng dễ dàng tiếp thu, nhưng cha mẹ thì không được.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị đối với hấn, không giống cha mẹ đối với con cái, lại giống như đối mặt với tổ tông vậy, bởi vì tự ti, e sợ bị nhi tử ghét bỏ nên nói chuyện thận trọng, hành động e dè, thường thường vụng trộm xem sắc mặt hấn, làm cho hấn không được tự nhiên. Ít nhiều Đỗ Quyên và Hoàng Ly ở giữa cứu vãn, không khí mới hòa hợp chút.

Hàn huyền một hồi, Phùng thị, Đỗ Quyên và Hoàng Ly đi phòng bếp thu xếp cơm trưa, Hoàng Nguyên mời các bạn học ngồi, đám người Nhậm Tam Hòa, Phùng Trường Thuận ngồi tiếp đón.

Nhưng chưa nói được hai câu, đám người Phùng Trường Thuận đã thấy câu nệ, nên lấy cớ đi ra ngoài, tới phòng khác nói chuyện, chỉ còn lại Hoàng Nguyên tiếp bọn họ.

Lâm Xuân kêu Lâm Đại Mãnh đến cuối hành lang, thuật lại lời của Triệu Ngự sử nói.

Lâm Đại Mãnh mừng rỡ, lập tức nói: “Đương nhiên đi! Vì sao không đi! Xuân Nhi, dù ngươi không khảo công danh, tới thư viện cùng người ta học hai năm cũng có lợi. Bình thường đâu gặp được chuyện tốt như vậy, nơi đó không phải chúng ta muốn là có thể vào. Cũng là ngươi có vận khí tốt, được đại nhân coi trọng. Ngươi chỉ quản đi, cha ngươi để ta trở về nói. Thái gia gia ngươi nghe xong khẳng định sẽ cao hứng.”

Lâm Xuân liền gật đầu nói: “Vây lát nữa ta tới dịch quán tìm Triệu đại nhân.”

Chợt nhớ tới cái gì, lại hỏi hấn có thể tìm được vật liệu gỗ không.

Thì ra lần trước từ nha môn trở về, Đỗ Quyên muốn hấn làm vài thứ đặt tại Nguyên Mộng Trai của Hoàng Nguyên bán. Hấn vì quá bận rộn không thể phân thân, nên nói với Lâm Đại Mãnh, thỉnh hấn hỗ trợ tìm nơi bán vật liệu gỗ, mua ít gỗ tốt về dùng.

Lâm Đại Mãnh nói: “Tìm được, chỉ chọn được 2 cây thủy nam, tốt hơn thì không có.”

Dừng lại, hấn lại nói: “Xuân Nhi, ngươi phải vào thư viện đọc sách, không cần làm mấy thứ này, Lâm gia ta không thiếu chút tiền ấy. Còn có, gia gia nói chúng ta cắm rễ ở trong núi, cho nên cũng không nghĩ làm ăn lớn bên ngoài núi. Nếu muốn thì đã sớm đi ra. Ngươi nên dụng tâm đọc sách đi. Lại nói, ngươi đi học còn làm thợ mộc, ta sợ những thư sinh khác sẽ cười ngươi.”

Lâm Xuân yên lặng, ánh mắt sáng ngời nói: “Không có việc gì, không phải ta làm mỗi ngày. Làm cái này... Không chậm trễ đọc sách.”

Đại bá không hiểu, thợ mộc đối với hấn mà nói đã không phải đơn thuần là một nghề, mà như thi họa với người đọc sách, là hàm dưỡng tính tình, đề cao cảm ngộ một môn nghệ thuật, sẽ làm tăng tiến sức lĩnh ngộ nội dung sách vở của hấn, sẽ không chậm trễ hấn học tập.

Thiên hạ đại đạo là tương thông, bất luận ngành nghề nào.

Hấn lại nói khẽ với Lâm Đại Mãnh nói vài câu.

Lâm Đại Mãnh gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Lâm Xuân một mình tựa vào cột hành lang, nhìn Hoàng Nguyên bọn họ ở trong phòng, tai nghe từng trận cười từ bên trong truyền ra, lẳng lặng xuất thần.

Đỗ Quyên bưng 2 cái cái đĩa từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy một mình hấn đứng tại kia, vội vòng qua hỏi hấn: “Sao không đi vào?”

Lâm Xuân nói: “Vừa rồi đi ra cùng đại bá nói chuyện.”

Rồi nhìn đĩa trên tay nàng, lại là hạt dẻ, măng khô ngũ vị hương. Thật ra là Hoàng Ly dễ bị đói, nên mang theo một túi to đồ ăn vặt, đỡ phải tiêu tiền mua bên ngoài, lúc này bị Đỗ Quyên lấy ra chiêu đãi khách.

Đỗ Quyên gật gật đầu, nói: “Đi vào thôi.”

Rồi xoay người muốn đi.

Lâm Xuân đưa tay tiếp nhận một cái cái đĩa, trôi chảy nói: “Ta ở đó cũng không chen miệng được.”

Đỗ Quyên dừng bước quay đầu, yên lặng nhìn hấn một hồi, nghiêm mặt nói: “Vây cũng phải đi! Không thể vì lý do này mà không dám đối mặt với bạn hấn.”

Lâm Xuân nhìn nàng có chút ngạc nhiên.

Đỗ Quyên trịnh trọng nói: “Lâm Xuân, ngươi phải thân nhiên đối mặt những người này, tựa như tại thôn Thanh Tuyền đối mặt với bất cứ ai. Tuy bọn họ có gia thế tốt hơn ngươi, gặp nhiều chuyện tốt hơn ngươi, nhưng hôm nay ngươi cũng thấy qua, ngươi cũng không kém bọn họ nên không cần tự ti.

Lòng người không có chuyện muốn nhờ vả, đối mặt với bọn hắn không cần khúm núm, nịnh nọt. Người có ưu thế của mình, không cần so bì với bọn hắn, cũng không cần cùng bọn họ tranh đua. Người chỉ cần nhìn nhiều nghe nhiều để học hỏi. Kiến thức của người ở thôn Thanh Tuyền chưa qua thực hành, mở rộng nhân sinh của người, đây mới là mục đích!”

Lâm Xuân dùng sức gật đầu nói: “Biết.”

Tuy hắn không tự ti, nghe xong lời Đỗ Quyên nói, vẫn không do dự chút nào gật đầu, bởi vì đây đúng là ý nghĩ trong lòng hắn.

Lập tức, hai người cùng đi vào.

Không khí trong phòng đang sôi nổi, các thư sinh đang nói đến lúc Đỗ Quyên diễn thuyết nhuệ khí thiếu niên trên công đường, kì lòng không đậu tâm tình kích động, lại bắt đầu “sôi nổi vẫn tự”.

Đỗ Quyên không đi vào, đem cái đĩa giao cho Lâm Xuân, cho hắn bung vào.

Nhìn thấy Lâm Xuân, Hoàng Nguyên vội gọi hắn qua ngồi.

Lâm Xuân cười đem cái đĩa đặt lên bàn, quay đầu lại tiếp nhận việc trên tay Hoàng Ly, nhóm bếp nấu nước pha trà, cho nàng đi phòng bếp hỗ trợ.

Dù Hoàng Nguyên là chủ nhân, với Hoàng gia còn mới lạ, những người khác đều là khách, cho nên Lâm Xuân thay thế giúp đỡ.

Động tác của hắn không ưu nhã, vẻ mặt lại rất chuyên chú, người bên ngoài không để ý tới, vẫn hứng trí bàn luận, chỉ có Tầm Hư Cực và Thẩm Vọng ngưng thần chú ý hắn.

Lâm Xuân ném nước trước, âm thầm lắc đầu, cảm thấy thực quá kém.

Nhưng cũng không có cách nào, đành phải pha hai ấm trà, theo thứ tự là “Phượng vĩ trà” và dã trà bình thường, rồi châm trà cho mọi người. Mọi người uống thử rất là ngạc nhiên, không nghĩ tới Hoàng gia tự cho là “hàn môn” lại có trà ngon như vậy, hơn nữa hiển nhiên không phải một trong tất cả các loại trà nổi tiếng bọn họ từng uống, không có bán trên thị trường.

Thấy vẻ mặt mọi người, Lâm Xuân giải thích: “Đây là trà hái trong núi!”

Mọi người đều khen ngợi, hỏi chuyện sinh hoạt trong núi, chuyên tới chuyên lui chuyên tới trên người Đỗ Quyên, liền hỏi Lâm Xuân về bài “Nhuệ khí thiếu niên” của Đỗ Quyên.

Mắt Hoàng Nguyên chột lóe, nhìn Lâm Xuân không nói.

Lâm Xuân nói: “Nàng lo lắng cho Hoàng huynh đệ, dưới sự phản kích mới thốt ra lời trong lòng. Đây mới là chân ngôn. Ta là thiếu niên không chính là như vậy sao?”

Mọi người nhìn nhau.

Nhưng nghĩ lại, linh cảm được tinh thần như vậy, thật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Hoàng Nguyên thân nhiên cười, kêu tiểu nhị tới chuẩn bị giấy và bút mực.

Hết thấy chuẩn bị sẵn sàng xong, hấn đứng bên cạnh bàn, múa bút vẩy mực, đem lời mọi người đối đáp trên công đường chỉnh lý lại, phỏng theo nghị luận tạp văn đương thời, viết thành một cuốn “thiếu niên nói”, thuật lại đối đáp hôm ấy, không câu nệ cũ kỹ ghi lại, miêu tả hoặc trích dẫn, dùng chuyên môn luận chứng nhuệ khí thiếu niên, liên hệ đến sự ảnh hưởng đối với tương lai quốc gia, khí thế bàng bạc, đầy giấy đều là hào hùng vạn trượng, giữa những hàng chữ tràn đầy tinh thần phấn chấn không có gì sánh kịp.

Sau này Đỗ Quyên nhìn thấy bản cải biên “Thiếu niên Đại Tĩnh nói”, kinh hoàng thiếu chút rớt cằm, với sự sáng tạo nhanh nhạy của Hoàng Nguyên bội phục không thôi.

Hơn nữa nói trước mắt, mọi người đợi hấn viết xong, đều cảm thán sợ hãi than.

Tâm Hư Cực yên lặng đọc, cũng không lên tiếng.

Thâm Vọng thở dài: “Hiền tỷ đệ thật đúng là... Không hổ là tỷ đệ sinh đôi. Đây là ngày của “thiếu niên nói”, văn chương thêm thư pháp của Hoàng hiền đệ, sợ là sẽ danh truyền thiên cổ, ngàn vàng khó cầu.”

Tiếng nói vừa dứt, hai tay Tâm Hư Cực cầm lấy tờ giấy, lấy khẩu khí dứt khoát không cho chối từ nói với Hoàng Nguyên: “Lúc trước người khách khí với ta nửa ngày, đều là lời nói suông, không bằng dùng cái này cảm tạ ta. Ta nhận!”

Hoàng Nguyên ngạc nhiên.

Thâm Vọng kêu to không chịu, các thư sinh khác cũng ồn ào theo.

Bài văn này xuất sắc là không thể nghi ngờ, chỉ là Hoàng Nguyên tuổi trẻ, thư pháp chưa thành thực, trước mắt thanh danh còn chưa nổi bật, thêm một thời gian chờ hấn lớn lên, ngàn vàng khó cầu là điều không khoa trương chút nào.

Tranh cãi ầm ĩ không ngừng, cuối cùng vẫn do Hoàng Nguyên ra mặt, đem bài viết này đưa cho Tâm Hư Cực, kỳ thật chính là đưa cho Tâm tuần phủ; Mặt khác, hấn lại tự mình viết một bài khác, là phần diễn thuyết cuối Đỗ Quyên trình bày, nào là “Mặt trời đỏ mới lên, ánh sáng rực rỡ...”, đưa cho Thâm Vọng, cũng là đưa cho Trâm tri phủ.

Nếu không nhờ hai người này, mạng hấn sợ cũng không còn, đương nhiên không thể không cảm tạ.

Thảm Vọng hai người mừng rỡ đầy mặt tươi cười, mọi người cũng đều vây quanh bình luận, sự hâm mộ không cần nói cũng có thể hiểu. Tiếng cười nói, chuyện trò, hào hùng, chính là “khí phách thư sinh, mạnh mẽ phóng khoáng”!

Lâm Xuân đứng ở một bên an tĩnh nghe, cũng không chen vào.

Bỗng Thảm Vọng liếc mắt nhìn nhìn thấy hắn, vội kéo đi qua, hướng mọi người nói: “Lâm huynh đệ đối với hội họa rất có kiến giải, thỉnh hắn bình phẩm bức tranh của ta như thế nào.”

Nói xong, mở một cái quạt xếp ra, trên quạt vẽ một bộ sơn thủy.

Lâm Xuân nghe xong sững sốt, lại thấy mọi người đều nhìn hắn, liền do dự.

Hắn thật không biết bình thế nào, bởi hắn ít thấy tranh vẽ, thật không thể thêm vào hay bác bỏ, tiêu chuẩn chính là vấn đề.

Nhưng nếu không nói gì sẽ bị những người này xem nhẹ, hắn cũng không muốn.

Nghĩ xong, hắn cúi xuống tỉ mỉ đánh giá.